

PLENUMVERGADERING

van

DINSDAG 22 DECEMBER 2009

Voormiddag

SÉANCE PLÉNIÈRE

du

MARDI 22 DÉCEMBRE 2009

Matin

De vergadering wordt geopend om 10.03 uur en voorgezeten door de heer Patrick Dewael.
La séance est ouverte à 10.03 heures et présidée par M. Patrick Dewael.

Tegenwoordig bij de opening van de vergadering zijn de ministers van de federale regering:
Ministres du gouvernement fédéral présents lors de l'ouverture de la séance:
Jean-Marc Delizée, Yves Leterme, Etienne Schouppe, Annemie Turtelboom, Guy Vanhengel.

De **voorzitter**: De vergadering is geopend.
La séance est ouverte.

Berichten van verhindering **Excusés**

Daniel Ducarme, Karine Lalieux, Luc Sevenhans, Tinne Van der Straeten, Flor Van Noppen, wegens gezondheidsredenen / pour raisons de santé;
Jean Marie Dedecker, Martine De Maght, wegens ambtsplicht / pour devoirs de mandat;
Marie-Martine Schyns, zwangerschapsverlof / congé de maternité;
Jean Cornil, buitenslands / à l'étranger.

Ontwerpen en voorstellen **Projets et propositions**

- 01** Wetsontwerp houdende diverse bepalingen (2299/1-23)
01 Projet de loi portant des dispositions diverses (2299/1-23)

Algemene bespreking **Discussion générale**

De algemene bespreking is geopend.
La discussion générale est ouverte.

Er zijn verschillende rapporteurs, namelijk de heren Baeselen en Arens, mevrouw Staelraeve, de heer Deseyn, mevrouw della Faille en mevrouw Lecomte.

01.01 **Xavier Baeselen**, rapporteur: Monsieur le président, notre commission des Relations extérieures s'est principalement penchée sur deux ou trois articles de la loi portant des dispositions diverses qui ont trait au rôle de la CTB.

Je renvoie à mon rapport écrit pour les différentes interventions.

01.02 **Josy Arens**, rapporteur: Monsieur le président, je renvoie au rapport écrit.

01.03 **Roel Deseyn**, rapporteur: Mijnheer de voorzitter, ik verwijs eveneens naar het schriftelijk verslag.

De **voorzitter**: De volgende verslaggever is mevrouw della Faille.

01.04 **Luk Van Biesen** (Open Vld): Mijnheer de voorzitter, zij verwijst naar het schriftelijk verslag.

Le **président**: Il en va de même pour Mme Lecomte.

Voor de algemene bespreking zijn verschillende sprekers ingeschreven, namelijk mevrouw Genot, de heer Goutry, de heer Weyts voor het onderdeel Binnenlandse Zaken, en mevrouw Smeyers.

In zie dat de minister van Binnenlandse Zaken nu aanwezig is. Daarom stel ik voor de heer Weyts als eerste het woord te geven.

01.05 **Ben Weyts** (N-VA): Mijnheer de voorzitter, collega's, ik wil het eerst hebben over de werkwijze van de bespreking van dit ontwerp. De commissieleden Binnenlandse Zaken hebben dit ontwerp van 412 bladzijden pas woensdagavond in de inbox gekregen. Het handelt natuurlijk niet volledig over de Binnenlandse Zaken. Het is de volgende ochtend in de commissie wel op een half uur tijd besproken en gestemd. Nochtans hadden we enkele dagen voordien in de Conferentie van voorzitters een duidelijke afspraak gemaakt. De afspraak was om minimum 48 uur te laten tussen de verzending van de documenten en de bespreking in commissie. In dit geval haalden we nauwelijks 12 uur. Over de herwaardering en het monddood maken van dit Parlement gesproken...

Mevrouw de minister, uw liberale collega's houden in het Vlaams Parlement een minuut stilte omdat het debat in de kleine zaal in plaats van in de grote zaal wordt gevoerd, maar het debat wordt er tenminste gevoerd. Hier was het: zitten, zwijgen, stemmen en staat het u niet aan, buiten!

Ten gronde, de fusies van de politiezones zijn een belangrijk onderdeel in het ontwerp diverse bepalingen met betrekking tot Binnenlandse Zaken. Iedereen is het er over eens dat er snel werk moet worden gemaakt van de fusie van politiezones. Alle politie-experts met de liberale expert Brice De Ruyver op kop, de federale politieraad, iedereen is het er over eens dat er, naast de bestaande samenwerkingen, nood is aan samenwerking via fusies van politiezones. Dat wordt nu eindelijk mogelijk. Iedereen is het er ook over eens dat de-fusies gekkenwerk zijn.

Alle experts zeggen dat er nood is aan meer samenwerking en meer schaafeffecten. We hebben minder politiezones nodig, in plaats van meer.

In het rapport over de politiehervorming stelt de federale politieraad expliciet, ik citeer: "Schaalcorrecties van de lokale politie moeten beperkt blijven tot het ondersteunen van die zones die op vrijwillige basis naar schaalvergroting streven". Enkel schaalvergroting dus, geen schaalverkleining.

Plots lezen we in de media dat twee PS-burgemeesters, naar verluidt die van Elsene en die van Brussel, niet met elkaar overweg kunnen. Het toeval wil dat die twee in dezelfde politiezone zitten en dus willen ze ook liever niet meer met elkaar samenwerken in de politiezone. Die politiezone moet dus gedefuseerd worden in Brussel. Precies over Brussel zijn alle experts het eens dat er net daar niet meer, maar minder politiezones moeten komen. Wij pleiten trouwens, en wij staan daar niet alleen in, voor één hoofdstedelijke politiezone, één centraal geleid korps met diverse wijkcommissariaten. Nu zijn er dikwijls verschillende politiezones actief en verantwoordelijk voor dezelfde probleemwijken, bijvoorbeeld zone Zuid voor Kuregem in Anderlecht en zone West voor de Birminghamstraat die daar vlak naast ligt. Bijgevolg zegt het gezond verstand dat een defusie van politiezones zeker in Brussel totaal onmogelijk is, totaal van de pot gerukt is.

Ook het verstand van Open Vld en CD&V zegt dat. De reactie van CD&V is trouwens het felst. Ik heb hier een interessant communiqué van CD&V. Ik citeer: "CD&V wil niet weten van een splitsing van de politiezone Brussel-hoofdstad. De Brusselse parlementsleden Vandenbossche en Debaets vinden het wraakroepend dat de interne problemen binnen de PS zouden primeren boven het algemeen belang. Ze menen dat er door een fusie van de Brusselse politiezones efficiënter gewerkt kan worden en er meer blauw op straat kan. Vandenbossche en Debaets verwijzen terecht naar de recente rellen in Anderlecht, waarbij de onmacht van de lokale overheden om adequaat te reageren in crisissituaties duidelijk aan het licht kwam". Een zeer furieuze reactie dus van CD&V, die zegt dat van een defusie van politiezones geen sprake kan zijn. CD&V, net als Open Vld trouwens, onderschrijft volledig de visie van de N-VA.

Dat zijn allemaal principes, dat is een beleidsvisie, dat is een visie op hoe we de zaken beter zouden kunnen organiseren voor de burgers en voor de politieagenten maar – ik geef dat toe – het maakt enigszins abstractie van de zuiver particuliere belangen van de PS. En ja, zo gaat dat niet in dit land. En zo gaat dat

vooral in deze regering niet. Als twee PS'ers met elkaar een probleem hebben en er staan wat wetten en praktische bezwaren in de weg, moeten die wetten en praktische bezwaren opgeruimd worden. Zo wordt een Brusselse burenruzie plots een staatszaak. Een zaak van twee kibbelende PS'ers wordt plots een zaak van 10 miljoen Belgen. Plots moet het mogelijk gemaakt worden dat in Brussel maar ook in heel België politiezones niet alleen kunnen fuseren maar ook defuseren. De Vlaamse regeringspartijen zoals CD&V en Open Vld wordt dan het zwijgen opgelegd door hun eigen regeringsleiders. Si le PS le veut, Leterme le veut.

In de toelichting van dit ontwerp diverse bepalingen staan heel wat lettertjes over de fusie van politiezones, maar wordt er eigenlijk amper gerept over de mogelijkheid die wettelijk gecreëerd wordt voor de defusie van politiezones. Artikel 166, ondertussen artikel 192, opent nochtans duidelijk de mogelijkheid tot en ik citeer "wijziging van de grenzen van de vastgestelde politiezones voor zover dit niet tot gevolg heeft dat het aantal politiezones vastgesteld in uitvoering van het eerste lid overschreden wordt".

Wat staat hier eigenlijk? Doet wat ge wilt, gooi het hele boeltje inzake politiezones en de hertekening overhoop, maar zorg er enkel voor dat alles beperkt blijft tot maximum 196 politiezones zoals die vandaag bestaan. Hoe klein of hoe groot die politiezones dan zijn, maakt niet uit. Fetisj is het cijfer van 196. Het is toch enkel voor de show. Het is maar om te kunnen aan de Vlamingen dat er in totaal geen bijkomen en het dus zo slecht niet kan zijn. Dat is voor alle duidelijkheid het doekje voor het zoveelste pijnlijke bloeden van CD&V en Open Vld. Het is namelijk zo dat er in Limburg twee politiezones vragende partij zijn voor meer samenwerking, voor meer veiligheid en die dus werk willen maken van een fusie van hun politiezones, zoals alle politie-experts voorop stellen. Maar men maakt hier misbruik van de nobele intenties van deze burgemeesters en voorzitters van de politiezones als doekje voor het bloeden voor CD&V en Open Vld. Als die Limburgse politiezones fuseren, kunnen de Brusselse PS-zones defuseren. Dat is de deal.

Daarom heb ik samen met collega Paul Vanhie twee amendementen ingediend, om tegemoet te komen aan de standpunten van CD&V en Open Vld. Een amendement, prioritair ingediend samen met Paul Vanhie, stelt voor om artikel 192, vandaag artikel 166, gewoon te schrappen. Zo wordt de mogelijkheid om politiezones te defuseren gewoon geschrapt. Dat is conform alle stellingen ingenomen door de Vlaamse regeringspartijen. Als dat al te verre gaand is, heb ik een andere concreet voorstel dat misschien nog meer ingaat op de desiderata van CD&V en Open Vld, met name een amendement dat voorstelt om als men toch defusies toelaat dat niet te doen voor Brussel. Voor het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betekent dit dus geen mogelijkheid tot defusie. Ik hoor al instemmende geluiden van de banken van de regering. Het zit dus snor voor dit amendement. Collega Vanhengel die het Brussels terrein perfect kent, gezeten naast collega Turtelboom, steunt dit amendement. Ik zou dus zeggen, laat u gaan bij de stemming en volg tenminste uw eigen standpunt eens.

Collega's, ik vraag gewoon om deze amendementen goed te keuren, vijf minuten politieke moed. In het andere geval mag u in Brussel en Vlaams-Brabant gaan uitleggen dat u er na twee jaar als regeringspartij nog steeds niet in bent geslaagd om het kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde te splitsen maar wel de politiezone Brussel-Elsene. Dat zal dan uw uiteindelijke resultaat zijn. Het eerste wordt al vijftig jaar gevraagd door alle Vlamingen, het tweede wordt door geen een gevraagd.

01.06 Minister **Annemie Turtelboom**: Mijnheer de voorzitter, ik moet zeggen dat de heer Weyts niet erg consequent is in zijn uiteenzetting. Hij zegt dat deze artikelen toelaten dat men massaal zal kunnen defusioneren, maar tegelijkertijd zegt hij ook, wat ook heel duidelijk in het wetsontwerp inzake diverse bepalingen staat, dat er nooit meer politiezones kunnen zijn dan op dit ogenblik.

Bovendien laten wij hierbij de vrijwillige fusie en ook herschikkingen op vrijwillige basis toe. Ik geef een concreet voorbeeld. Als de hervorming van het gerechtelijke landschap er is, dan zal er misschien een politiezone zijn die op een verkeerde plaats ligt en die misschien niet overeenkomt met de politiezone. Laat men dan geen herschikking toe? Op die manier kan een gemeente zich bijvoorbeeld uit een bepaalde politiezone terugtrekken en zich onmiddellijk bij een andere politiezone aansluiten. Op die manier moet men deze artikelen lezen.

Ik raad de heer Weyts aan om de artikelen voor de stemming nog eens zeer goed te lezen, en vooral enige consequentie in zijn discours op te bouwen.

01.07 **François-Xavier de Donnea** (MR): Monsieur le président, s'il y a une chose à ne pas faire, c'est défusionner des zones de police à Bruxelles. Ce serait la plus grande erreur que nous pourrions commettre. Ce n'est pas parce que certaines personnes ne s'entendent pas sur le terrain temporairement qu'il faut

réformer les structures. Celles-ci ne sont pas construites autour des personnes mais doivent être précisément conçues pour survivre à des mésententes temporaires entre des personnes peu responsables.

01.08 Paul Vanhie (LDD): Mevrouw de minister, waarom staat er in het artikel een gedetailleerde procedure om zones te fuseren en niet om zones te splitsen, beschreven? Een splitsing van een politiezone houdt nochtans meer in qua verdeling van personeel en alle mogelijke middelen. Waarom wordt de splitsing in het artikel dus niet beschreven?

01.09 Ben Weyts (N-VA): Mijnheer de voorzitter, de vorige toelichtingen zijn heel positief. Ik verwacht dan ook dat de leden van de meerderheid zich bij mijn amendement aansluiten. Mijn tweede amendement in subsidiaire orde beoogt dat minstens voor Brussel de mogelijkheid tot defusie uit de wet wordt geschrapt.

Ik veronderstel dat zowel minister Turtelboom als de heer de Donnea mijn visie volledig kan onderschrijven, wat zij trouwens net hebben bevestigd. Zij kunnen dus voornoemd amendement goedkeuren, waarvoor ik hen dank.

01.10 Hans Bonte (sp.a): Mijnheer de voorzitter, ik heb een vraag over een aantal artikelen in het hoofdstuk over Sociale Zaken. De artikelen hebben echter rechtstreeks betrekking op de politiezones. Ik weet dus niet wanneer ik mijn vraag het best stel.

De **voorzitter**:(...), maar mevrouw de minister van Binnenlandse Zaken zal aanwezig blijven en, indien noodzakelijk, de artikelen toelichten.

01.11 Minister **Annie Turtelboom**: Mijnheer de voorzitter, wat betreft de opmerkingen van de heer Vanhie, voor de vrijwillige fusie is alles uitgeklaard en kan de uitvoering bij een eenvoudig koninklijk besluit worden genomen.

In geval van een herschikking zal geval per geval moeten worden bekeken welke gemeente bijvoorbeeld bij een zone weg wil om bij een andere zone aan te sluiten. Er zal in dat geval veel meer werk op het terrein moeten worden gedaan om na te gaan of de herschikking nuttig en opportuun is. Het dossier moet vervolgens ook aan de Ministerraad worden voorgelegd, omdat een herschikking een veel complexere aangelegenheid is, die niet zomaar in algemene regels kan worden gegoten.

Daarom is het antwoord klaar en duidelijk en onderschrijft het ook de filosofie van de artikelen in kwestie, zijnde de vrijwillige fusie.

De **voorzitter**: Er zijn geen uiteenzettingen meer voor het onderdeel Binnenlandse Zaken. Wij stappen dus over naar deel Sociale Zaken, waarvoor als sprekers zijn ingeschreven mevrouw Douifi, mevrouw Genot, de heer Goutry, die zijn uiteenzetting vorige week al een paar keer had aangekondigd, mevrouw Smeyers, de heer Bultinck en de heer Gilkinet.

Ik geef eerst het woord aan mevrouw Douifi. Ook de heer Bonte en mevrouw Kitir schrijven zich in op de sprekerslijst.

01.12 Dalila Douifi (sp.a): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de eerste minister, geachte dames en heren van de regering, collega's, mijn betoog gaat vooral over het hoofdstuk maatschappelijke integratie, en meer bepaald over de opvang van asielaanvragers. Wij hebben dat in de commissie uitgebreid besproken met staatssecretaris Courard, maar natuurlijk raakt dit thema ondertussen veel meer mensen dan alleen asielaanvragers aan wie geen of onvoldoende onderdak wordt geboden.

Mijnheer de eerste minister, mijn fractie is het over een punt volledig eens met de regering. U zei korte tijd geleden in uw regeringsverklaring dat de huidige verzadiging van het opvangnetwerk voor asielzoekers onaanvaardbaar is. Het is onaanvaardbaar, daar zijn wij het mee eens. Alleen is het al langer dan sinds uw regeringsverklaring onaanvaardbaar. Toen minister Turtelboom in deze regering nog minister van Asiel en Migratie was, en toen minister Arena nog bevoegde was inzake opvang, rees het probleem van de verzadiging van het opvangnetwerk ook al. Het probleem is niet nieuw. Het probleem is niet vandaag plots acuut geworden; het is al ruim een jaar aanwezig.

Mevrouw Arena is er destijds aan begonnen. Ik stel vast, mijnheer Delizée, dat de regering — en met name staatssecretaris Courard — toen onmiddellijk aan het werk is gegaan. Hij heeft onmiddellijk de handen uit de

mouwen gestoken. Alleen hebben wij van structureel bijkomende opvangplaatsen waaraan in eerste instantie nood is, nog maar weinig gezien.

Wat hebben wij wel gezien van deze regering? Een cumulatie van noodmaatregelen. Men ving betrokkenen opnieuw op in hotels en deze zijn momenteel nog oververzadigd. Deze regering betaalt nog steeds ongeveer 30 euro per dag voor de opvang in hotels van ongeveer 1 200 mensen, gezinnen met kinderen, voor wie de procedure loopt.

Er zijn nog initiatieven genomen. Er zijn vier tot vijf instructies uitgevaardigd om de overcapaciteit van het regulier opvangnetwerk een beetje te ontlasten. Men heeft allerlei categorieën van personen voor wie een procedure loopt, eigenlijk de deur gewezen en hen een document gegeven waarmee zij zich naar believen in Vlaanderen, Wallonië of Brussel kunnen aanmelden. Men zou dan wel verder zien.

Heel schrijnend was de periode waarin Fedasil helemaal niets meer kon doen, zelfs niet meer kon doorsturen naar elders, maar gewoon een gids voor daklozen — un guide pour les sans-abri, mijnheer Delizée — aan de asielaanvragen meegaf.

Toen deze regering twee jaar geleden aantrad en aankondigde dat er van het asielprobleem heus een belangrijk dossier gemaakt zou worden vermits er voor het eerst in ons land een minister van Asiel en Migratie werd aangesteld, was ik daarover verheugd. De uitdagingen op dat vlak zijn inderdaad niet min. De uitdagingen zijn groot, zowel in ons land als op Europees en internationaal niveau.

Wat hebben wij echter gemerkt? Sinds die aankondiging is het eigenlijk bergaf gegaan. Momenteel zijn er vier ministers, plus de premier, bevoegd inzake het asielbeleid. Het asielbeleid in ons land is dus gedegradeerd tot een parttime job voor sommigen binnen de regering of zelfs tot een deeltijdse job binnen de regering. Nog nooit zijn zoveel leden van de regering bevoegd geweest voor het asielbeleid, nog nooit zijn de aanvragen zo weinig onder controle geweest, nog nooit zijn er zo veel aanvragen geweest, en ze blijven stijgen. Gemiddeld zijn er momenteel 1 500 asielaanvragen per maand.

Nog nooit werd de opvangwet zo weinig toegepast. Die opvangwet had nochtans precies tot doel om alles goed onder controle te hebben, om mensen van bij de eerste asielaanvraag een mooie trajectbegeleiding te bieden, met finaal ofwel de beslissing dat de aanvragers hier kunnen blijven, ofwel de beslissing dat zij geweigerd worden en terug moeten keren. De geest van de opvangwet was in ieder geval degenen die het nodig hebben tegemoet te komen en een controle uit te voeren tijdens de hele procedure.

We zijn dus in twee jaar tijd bijna terug naar af, en dat is een heel spijtige zaak, collega's.

Naast alle noodoplossingen, die nog altijd onvoldoende zijn, voorziet de wet diverse bepalingen — tot overmaat van ramp als dit straks wordt goedgekeurd — in de ultieme oplossing die erin bestaat de opvangwet van 2007 verder uit te hollen en bijna teniet te doen.

De opvangwet die de regering oplegt om voor elke asielaanvrager een materiële opvangplaats en materiële hulp te bieden, werpt men nu volledig overboord door artikel 140 van de wet houdende diverse bepalingen, want daar zet men de deur wagenwijd open om opnieuw de financiële hulp via de OCMW's te implementeren.

Ik had dat echt niet verwacht. Ik hoor minister Turtelboom al twee jaar zeggen dat financiële hulp niet gewenst is en dat men dat niet opnieuw wil doen. Ik hoor senator Nahima Lanjri van de CD&V-fractie al weken in de pers zeggen dat een halt aan de financiële hulp moet worden geroepen en dat de opvangwet van 2007 dringend opnieuw volledig moet worden toegepast. Ik hoorde enkele weken geleden ook leden van de Vld-fractie, mevrouw Avontroodt, pleiten om zeker de financiële hulp en de spreiding naar de OCMW's niet opnieuw te implementeren.

Wij hadden dat dus niet verwacht, integendeel. Er werd dit jaar immers in bijkomende financiële middelen voorzien. Een kleine 10 miljoen euro dit jaar nog werd besteed om bijkomende opvangplaatsen via Fedasil te creëren. Alle financiële middelen zijn ook in stelling gebracht om opvangplaatsen te creëren in 2010. Wij hadden dus niet verwacht dat men de deur opnieuw wagenwijd zou openzetten voor de financiële hulp. Niets is dus minder waar. Dit werd in de commissie meerderheid tegen minderheid goedgekeurd. Er is dus een grote tegenstelling tussen wat de regering aankondigt en wat ze doet, en tussen wat ze zegt en doet.

Maatregelen zijn vaak schijnmaatregelen die ten gronde geen enkele oplossing bieden. Door financiële hulp opnieuw open te stellen, kiest de regering andermaal om op twee sporen te werken. Het spoor om in theorie voor voldoende materiële opvangplaatsen te zorgen en het spoor om de deur wagenwijd open te zetten om asielaanvragers opnieuw naar de OCMW's te sturen voor financiële hulp.

Dat is een negatieve spiraal. Ik vrees dat we op het terrein nog jaren met die problemen zullen opgescheept zitten. Men krijgt minder in plaats van meer controle, want eens asielaanvragers worden doorgestuurd in plaats van dat ze aan een opvangcentrum worden toegewezen, weet men eigenlijk niet meer waar ze verblijven. We weten allemaal dat het grootste deel van de asielaanvragers zich wendt tot het OCMW van Brussel. Het uitbetaalde financieel bedrag, te vergelijken met een leefloon, biedt ook geen kwaliteit van leven of begeleiding tijdens de asielprocedure. Daardoor verliest men de controle, ook om een, eventueel vrijwillige, terugkeer te organiseren. Dat is geen goede zaak.

Dat vinden wij trouwens niet alleen. De Vlaamse Vereniging van Steden en Gemeenten, VVSG, heeft dat standpunt luidop verkondigd. Ook tal van lokale mandatarissen en bestuurders zijn zich daartegen aan het verzetten. Terecht, informatiedoorstroming en transparantie over de maatregel zijn er op dit ogenblik niet. De communicatie is helaas desinformatie geworden.

Mevrouw Smeyers heeft via een parlementaire vraag cijfers over het spreidingsplan, die door haar partij overal in de regionale pers zijn verkondigd, verkregen. Staatssecretaris Courard heeft echter in commissie gezegd dat die cijfers niet kloppen. Men kan het ofwel een blunder van formaat noemen van de regering om officieel zulke cijfers te communiceren, ofwel desinformatie. In elk geval helpt het de lokale besturen niet. Ook zij hebben recht op duidelijkheid. Ook zij hebben recht op goed bestuur voor hun sociale diensten. Ook zij hebben er recht op dat de regering haar verantwoordelijkheid opneemt. Dat betekent dat men niet opnieuw de financiële hulp toepast, maar dat men alle middelen aangrijpt om voldoende materiële opvang te bieden.

Op humanitair vlak neem ik de regering ook stilletjes aan een en ander kwalijk. Een van de perverse gevolgen van het feit dat de regering niet tegemoetkomt aan de noodzaak van voldoende opvangplaatsen om de materiële hulp te garanderen, is dat asielzoekers die in de procedure zitten, de traditionele daklozen verdringen in de opvangplaatsen. Elke dag leest men berichten van sociale diensten, bijvoorbeeld Samu social in Brussel, die onvoldoende opvangplaatsen voor de daklozen hebben, omdat ook asielaanvragers in procedure daar aankloppen.

Van structurele noodplannen hebben wij evenmin al veel gehoord van deze regering, behalve de oproep van de premier vorige week.

Collega's, in plaats van een opbouwend, goed gecontroleerd en goed georganiseerd asielbeleid, zowel wat de bevoegdheid van minister Wathelet als de sociale bevoegdheid van de heer Delizée betreft, vormen we een heel slecht voorbeeld, terwijl we juist een voorbeeld zouden moeten kunnen zijn voor de rest van Europa, zeker in een jaar waarin we het Europees voorzitterschap op ons nemen. Het is politiek en humanitair absoluut onverantwoord.

Ik weet niet of minister De Crem samen met u teruggekomen is, mijnheer de premier, maar ik zou toch eens willen horen wat de echte reden is waarom Defensie, met haar wagenpark, die een dergelijke opdracht budgettair en infrastructureel aankan, niet ingrijpt. Alle middelen op elk gebied zijn er voorhanden. Ze moeten alleen geactiveerd worden om het probleem te deblokken. Collega's, het gebrek aan opvangplaatsen kan perfect gedeblokkeerd worden als minister De Crem, uiteraard gesteund door de regering, vanmiddag de opdracht geeft om alles operationeel te maken om de daklozen en asielaanvragers in procedure die dankzij de regering zonder opvang zitten, door te sturen naar de kazernes die ter beschikking zijn. De plaatsen kunnen echter niet geactiveerd worden, omdat er geen vervoer is. Men moet toch eens uitleggen aan mensen in de straat, aan gezinnen met kinderen in de straat, dat daartoe geen mogelijkheid bestaat. Daar zou ik graag een antwoord op krijgen.

01.13 Zoé Genot (Ecolo-Groen!): Monsieur le président, je regrette que M. Courard soit absent, étant donné qu'un paragraphe important venait de lui. J'espère que ses collègues, M. Leterme, Mme Milquet et M. Delizée pourront répondre aux questions.

De fait, la partie relative à l'accueil des demandeurs d'asile du projet de loi portant des dispositions diverses est importante car on pourrait assister tant à une amélioration de la situation qu'à une détérioration. Une

série d'articles permettront d'exclure certaines personnes des demandes d'accueil, ce qui aura pour conséquence de baisser les chiffres de Fedasil. Néanmoins, madame Milquet, ces personnes exclues qui ne seront plus accueillies par Fedasil resteront en Belgique et se retrouveront dans le réseau des SDF bruxellois principalement. Selon des travailleurs sociaux néerlandophones, il semblerait même que le CPAS d'Anvers envoie les SDF à Bruxelles en leur payant leur ticket de train. Comme on peut le constater, la situation à Bruxelles est très particulière. Je suis dès lors inquiète de voir une série de mesures qui diminueront les chiffres des demandes d'asile mais qui ne diminueront pas le nombre de personnes sans accueil et sans ressources sur notre territoire.

Ces mesures sont présentées dans la tourmente qui nous agite en matière d'accueil car cela fait plus de deux ans que l'accueil est complètement désorganisé en Belgique. Ce n'est pas propre à notre pays. C'est un mouvement généralisé dans l'ensemble de l'Europe: les chiffres augmentent! Par contre, la Belgique est responsable d'avoir laissé traîner cette ouverture vers une régularisation et de ne pas avoir pris de mesures conséquentes pour gérer l'accueil comme il se doit.

La situation actuelle est grave car les gens qui sont dehors sont sous notre responsabilité. Soyons clairs! Laisser des gens à la rue constitue un traitement inhumain et dégradant. Cette attitude est passible de poursuites pénales et chacun d'entre nous doit en être conscient.

Ce projet comprend une série de mesures qui aboutiront à réduire l'accueil. Pourquoi? Parce que nous n'arrivons pas à gérer la situation. Actuellement, 1 200 ou 1 300 personnes sont accueillies dans les hôtels, mais 1 300 à 1 600 personnes sont dehors. Lorsque nous l'interrogeons, M. Courard lui-même se dit incapable de préciser les chiffres. Or nous prenons une série de mesures pour poursuivre l'accueil de la même manière, sans tenir compte du rapport des médiateurs fédéraux et c'est un grand regret.

En effet, ce rapport des médiateurs fédéraux sur les centres ouverts émet une série de recommandations. Pourtant, l'un des articles prévus dans le projet va même à l'encontre de ce que proposent les médiateurs. Ceux-ci soulignent, particulièrement dans le cas de familles avec enfants, qu'il importe que l'accueil matériel ne se prolonge pas exagérément car il a tendance à déstructurer les familles: le père de famille, la mère de famille n'exercent plus l'autorité, puisqu'un grand nombre de structures d'accueil inadéquates pour familles privilégient la vie collective. Dans ce cas, les parents n'occupent plus leur place, ce qui est très dommageable à long terme pour l'épanouissement familial.

Néanmoins, ici, rien n'est entrepris pour sortir de ce système et stopper cet effet. Quand l'aide matérielle a été prévue, au départ, l'idée était que les demandes d'asile soient traitées rapidement et que les gens soient sortis en six mois. Comme on le voit, c'est loin d'être le cas. Actuellement, ils passent deux, trois mois dehors, trois, quatre mois à l'hôtel – toujours sans avoir introduit leur demande d'asile –; après seulement, ils entrent dans des centres et commencent alors l'examen de leur demande d'asile, mis à part les plus débrouillards qui ont réussi à trouver un travail avant.

Ce 20 novembre, nous avons fêté les vingt ans de la Convention des droits de l'enfant. Selon ce texte, les enfants doivent être entendus quand des procédures les concernent. Or le gouvernement prévoit des sanctions qui pourraient aboutir à leur exclusion. À aucun moment, il n'est précisé si les enfants seront auditionnés; et nous ne savons pas si les décisions seront prises dans leur meilleur intérêt.

Je suis aussi inquiète du sort réservé aux personnes malades. Jusqu'à présent, quand quelqu'un tombait malade, il introduisait une demande de régularisation pour raisons médicales. Pendant l'examen de cette demande, il bénéficiait de l'accueil. Dorénavant, la prise en charge de cette personne par la structure d'accueil et son interdiction de sortir seront vérifiées. Soyons clairs, plusieurs personnes peuvent vivre en dehors d'une structure d'accueil, mais elles peuvent avoir besoin d'un suivi médical qu'elles n'obtiennent pas dans leur pays. Or comment vont-elles survivre, étant donné la lenteur de traitement des dossiers de demande médicale par l'Office des Étrangers? Cet examen peut en effet durer un an ou un an et demi! Comment ces gens malades vont-ils survivre dehors, sans aide ni encadrement? Cela m'inquiète d'autant plus que la seule instance de recours est le tribunal du travail. Vous n'êtes pas sans savoir qu'il est peut-être très rapide dans certaines régions, mais qu'il est aussi débordé dans d'autres.

J'aimerais aborder un autre aspect. Des mesures pourront être désormais prises par arrêté royal. C'est exactement le contraire de ce que demandent les médiateurs fédéraux.

Je ne comprends pas très bien pourquoi cette voie a été choisie, à part le fait qu'il s'agit selon moi de la voie

la plus rapide et la plus arbitraire pour exclure éventuellement des personnes.

L'article suivant prévoit qu'une personne mettant en danger une personne de la structure peut se voir appliquer une sanction d'exclusion. On se dit a priori que c'est le bon sens même: si une personne est dangereuse pour les travailleurs ou les autres personnes dans le centre, il est normal qu'elle sorte. Le problème est qu'en discutant avec les gens de terrain, on se rend compte que ces personnes dangereuses sont souvent des cas psychiatriques, qui ont besoin d'un encadrement particulier.

Des expériences sont en cours – à Yvoir par exemple – pour accueillir convenablement ces cas qui nécessitent un encadrement spécial. Ce qui est proposé ici, ce n'est pas cela du tout: les cas psychiatriques se retrouvent à la rue. Madame Milquet, une fois de plus, c'est la Région bruxelloise qui va devoir prendre en charge ces cas qui relèvent de l'asile et qui sont exclus pour un mois. C'est une mauvaise mesure qui apparaîtra ingérable pour les réseaux SDF de nos grandes villes qui vont devoir faire appel une fois de plus.

La dernière mesure sur laquelle je voudrais revenir concerne les demandes multiples dont on a beaucoup entendu parler dans ce parlement. Tout le monde se disait a priori qu'après avoir présenté deux, trois ou quatre demandes d'asile, le dossier n'était pas très sérieux et qu'il était normal de ne plus accorder l'accueil à ces demandeurs. C'est ce qui a été décidé ici: plus d'accueil des demandeurs d'asile à partir de la troisième demande.

Soyons clairs: certains cas sont seulement pris en compte à la sixième ou à la septième demande. Je discutais la semaine dernière avec une assistante sociale d'un centre d'accueil qui m'expliquait qu'un jeune Iranien n'avait révélé son homosexualité qu'au bout de sa huitième demande d'asile. Parler de ce genre de choses est particulièrement compliqué pour certaines personnes et ne se fait pas avant d'avoir pu établir un lien de confiance avec l'un des travailleurs sociaux.

Qui sont alors ces fameuses personnes qui "abusent de l'asile", comme le dit le projet? Ce sont des Afghans. Au mois d'octobre, il y avait 425 demandes multiples. Elles émanaient de demandeurs afghans. Cent Afghans ont introduit une demande multiple en octobre 2009, 44 Iraniens, 39 Irakiens. Ces cent Afghans à qui on va refuser l'accueil ne vont pas repartir parce qu'on ne peut pas expulser vers l'Afghanistan.

M. De Crem n'est pas parmi nous, mais il pourrait nous expliquer que la situation en Afghanistan est loin d'être folichonne!

Les cent Afghans que nous allons exclure de l'aide en votant ce projet – je ne parle que des chiffres d'octobre 2009 mais, aujourd'hui, ils sont plus nombreux et se comptent par centaines – vont aller frapper aux portes des structures pour SDF des Régions, et en particulier de celles de la Région bruxelloise. Ces familles afghanes vont se retrouver à la rue et dépendront de la charité publique.

J'avoue ne pas comprendre la mesure. Cela revient à reporter la charge du fédéral sur les Régions compétentes pour les personnes sans abri. Je trouve cette situation injustifiée. La Belgique est fautive car elle ne traite pas convenablement les demandes d'asile et de protection des Afghans.

En 2007, 14 % des Afghans se voyaient attribuer la protection subsidiaire et 9 % l'asile. La même année, en Italie, 98 % des Afghans ont bénéficié de cette protection et 23 % de l'asile. En Norvège, 93 % ont bénéficié de la protection; en Autriche, 84 %. La Belgique avec ses 14 % et ses 9 % de mesures de protection en faveur des Afghans est clairement en tort. Et dans les faits, les personnes concernées ne rejoindront pas leur pays. Combien d'Afghans ont-ils quitté la Belgique cette année? Neuf! Cela veut dire que les centaines d'Afghans qui seront exclus de l'accueil ne repartiront pas et se retrouveront dans nos rues et dans les structures destinées à accueillir les SDF, ce qui va contribuer à créer de nouveaux problèmes. Certes, des places seront libérées, mais d'autres personnes se retrouveront dans la rue.

Si la seule réponse à la crise de l'accueil que la majorité a à nous proposer, c'est un carrousel des demandeurs et des plus faibles, c'est scandaleux!

De **voorzitter**: Het woord is aan de heer Goutry, “derde keer, goede keer”. Ik wil toch opmerken dat hij alleszins al één keer applaus zal oogsten. Het is vandaag immers zijn verjaardag. Mijnheer Goutry, ik wens u een gelukkige verjaardag. (*Applaus*)

Mijnheer de quaestor, de hele Kamer hoopt dat u vanavond bij het koud of het warm buffet iets extra zult doen. Het mag iets meer zijn.

01.14 Luc Gouty (CD&V): Mijnheer de voorzitter, u zal het mij vergeven dat ik uw voorstel nog even in beraad moet houden. Samen met het College van quaestoren moeten wij ter zake immers nog een spoedvergadering houden, aangezien nooit een lid van het College zich mag bevoordelen.

Collega's, mijnheer de voorzitter, wij hebben over het netelige punt van het asielbeleid en de opvang van vreemdelingen en asielzoekers vorige week in de commissie over de politieke grenzen heen een goed, omstandig en naar mijn aanvoelen volwassen en evenwichtig debat gevoerd. Over vragen als op welke manier moeten wij ze opvangen of wat moeten wij met hen doen kwamen hierbij aan bod.

Het was merkwaardig dat wij er in de commissie in zijn geslaagd om over de grenzen van oppositie en meerderheid heen vooral te komen tot de kern van dit multipel en ernstig humanitair probleem, dat bestaat in de niet-aflatende stroom van mensen die in België toekomen, een asielaanvraag indienen en vervolgens een hele moeilijke en meestal lange procedure – ook door de vele middelen van beroep en nieuwe aanvragen die kunnen worden aangewend – inzetten. Daardoor komen wij al sinds tientallen jaren tot een heel rare situatie.

Wij mogen er namelijk van uitgaan dat alle betrokkenen, eens zij hebben besloten hun land te ontvluchten en bij een land aan te kloppen om er asiel te vragen, zij op dat moment voor zichzelf de knop al volledig hebben omgedraaid. Zij gaan ervan uit dat zij nooit meer naar hun land zullen terugkeren. Een asielzoeker doet een dergelijke vluchtpoging waarschijnlijk niet zomaar vermetel. Hij of zij brengt zijn of haar familie mee en rukt zich van zijn of haar geboorteplaats, familie en sociale kring los, om zijn of haar geluk maar vooral zijn of haar veiligheid in andere landen te beproeven.

Daarin precies schuilt de grote moeilijkheid. Wanneer mensen aankloppen om asiel te vragen, is het asiel voor hen eigenlijk al gebeurd, en in hun geest zouden zij al asiel moeten krijgen. Ook het feit dat zij een tijd nadien misschien het bericht krijgen dat het asiel wordt afgewezen, heeft niet hetzelfde effect dat wij ondervinden als een bepaalde aanvraag van ons wordt afgewezen. Voor hen is de afwijzing in bepaalde gevallen zelfs een verwachte beslissing. Zij wordt echter onmiddellijk omgebogen in een zoektocht naar een manier waarop zij hun verblijf in het land van asiel kunnen verlengen. Immers, eens zij in het land van asiel binnenkomen, zijn zij ervan overtuigd dat zij er zullen blijven.

Hoe langer mensen hier blijven, hoe meer de tijd ook in hun voordeel speelt. Dat is zo'n moeilijk beheersbaar probleem geworden, dat wij ondanks de verkorting van de procedures nog voortdurend door procedures worden overmand en dit veel tijd in beslag neemt. Ondertussen lopen kinderen hier school en is het gezin aan zijn socialisatie en inburgering begonnen en is het zeer moeilijk om nadien mensen nog uit het land te zetten.

Structureel en fundamenteel het moeilijkste punt in heel het dossier is dat van de mensen die geen asiel kunnen krijgen en een negatieve beslissing hebben gekregen, bijna niemand het land nadien verlaat. Ook niet wanneer ze worden uitgewezen, wanneer ze hier illegaal verblijven, dan nog blijven de mensen hier hun geluk beproeven en zoeken ze op een of andere manier, zij het zeer elementair en in zeer moeilijke omstandigheden, nog altijd opvang voor henzelf en voor hun gezin.

Daarin schuilt natuurlijk het grote probleem. Men lost dat probleem natuurlijk niet op als men in zo'n systeem materiële opvangcapaciteit moet creëren - waar vroeger ook financiële steun werd gegeven -, maar waarbij er altijd maar nieuwe aanvragen zijn en men een toevloed krijgt zonder voldoende ontlasting van het systeem. De enige mogelijkheid is de mensen buitenduwen, maar ze blijven hier en duiken steeds op een andere manier terug in het zorgnet op. Collega's, wij hebben over deze problematiek een volwassen debat gevoerd omdat men over de partijgrenzen heen beseft dat dit probleem tot hier toe door niemand werd opgelost.

Het probleem is minstens twintig jaar oud en wat men in het verleden ook heeft gedaan en wat men nu ook doet, men krijgt het probleem zeer moeilijk onder controle. Er waren vroeger pogingen tot geforceerde uitwijzingen maar men heeft er zeer slechte ervaringen mee gehad. Het was toen maatschappelijk zo moeilijk dat men daar vandaag niet zoveel resultaten meer mee scoort. We hebben dan geprobeerd via het vrijwillige uitwijzingsbeleid, maar ook hierop gaan mensen maar mondjesmaat in.

01.15 Dalila Douifi (sp.a): Collega Goutry, ik ben het met u eens dat we in de commissie alleszins een goede discussie hebben gehad. Over de laatste zaken die u komt te zeggen, wil ik toch een ander licht laten schijnen. U zegt dat het probleem in ons land al twintig jaar aan de gang is. Het probleem werd nochtans de voorbije jaren aangepakt.

Midden de jaren '90, toen onder andere de Vlaamse socialisten in de regering zaten, toen er een nieuwe commissaris-generaal kwam, in die periode is men erin geslaagd om bijvoorbeeld het aantal asielaanvragen van ongeveer 40 000 per jaar te halveren naar ongeveer 20 000.

Dat had te maken met een strakke maar humane aanpak van het dossier. De twee zijn perfect mogelijk. Het kan dat men een beleid voert, maar dan moet men het strak voeren. Men kan pas humanitair bezig zijn als men ook strak de lijnen van de wetgeving volgt.

Met deze regering is er, sinds haar aantreden, een fundamenteel verschil met alle voorgaande regeringen. In de beleidsnota van de heer Courard, toch een regeringslid van deze regering, geeft men openlijk toe – en ik vel nu geen oordeel over de regularisatiecampagne – en kan men expliciet, zwart op wit, lezen dat de regularisatiemaatregelen voor een aanzuigeffect hebben gezorgd.

Dat is een eerste reden waarom sinds de zomer, sinds de beslissing van de regularisatie-instructie, tot vandaag de asielaanvragen aan het pieken zijn. Dat kan van voorbijgaande aard zijn, maar ik moet de eerste concrete maatregelen en voorstellen nog horen die daaraan iets zullen doen. Wat heeft men beslist? Tot nu toe heeft men beslist over het regulariseren. Dat is een politieke keuze, maar daarop ga ik nu eventjes niet verder ingaan. In elk geval, de regularisatiecampagne is daarvan mee de oorzaak.

Natuurlijk, dat gaat over een korte periode. Collega Goutry, het opnieuw verlenen van financiële hulp zal het aanzuigeffect alleen maar vergroten. Bovendien belast men daarmee ook de lokale besturen. Het is voor iedereen blijkbaar heel moeilijk geworden in dit beleid, voor de asielaanvragers zelf, maar ook voor de mensen die in deze op bestuursniveau aan goed bestuur proberen te doen.

01.16 Koen Bultinck (VB): Ik moet eerlijk zeggen, collega's, dat ik een beetje geschrokken ben van de uiteenzetting van mijn collega Goutry. Die verschilt enigszins van die in de commissie. Ik feliciteer hem namens mijn fractie met zijn discours, een oppositie waardig. Ik merk nu dat hij een zacht, braaf betoog houdt in de beste, christendemocratische traditie.

Collega Goutry, dat u nu zegt dat er in het asioldossier over alle partijgrenzen heen een consensus bestaat, lijkt mij net iets te veel van het goede. Wanneer u nu zegt dat niemand het probleem kan oplossen, dan verwijst ik graag naar uw eigen betogen uit de goede oude tijd. We moeten niet eens zo ver terugkeren. Toen zaten de christendemocraten in de oppositie en liepen ze bijvoorbeeld storm voor een strengere nationaliteitswetgeving.

Zij hebben de eerste minister in hun midden. Ik vraag mij dan af: wat houdt CD&V tegen om het asielprobleem ten gronde aan te pakken? Zij hebben de supercoördinator in handen, zijnde de eerste minister. Wat is hier gaande? Het is misplaatst om hier en nu te zeggen dat niemand in de voorbije twintig jaar het probleem heeft aangepakt als men zelf in de cockpit zit. Nu moeten zij de bezwaren, die zij destijds vanop de oppositiebanken riepen, concretiseren.

Herlees uw oppositietoespraken van enkele jaren terug en maak daar werk van. Meer moet u als meerderheid niet doen.

01.17 Staatssecretaris Melchior Wathelet: Ik heb enkel een boodschap voor mevrouw Douifi. Haar redenering luidt dat de regularisatieprocedure in België een aanzuigeffect heeft. Ik vraag haar enkel om eens in Europa rond te kijken. Zij zal zien dat de asielaanvragen in alle buurlanden van België, Nederland, Frankrijk en Duitsland stijgen. En daar loopt geen regularisatieprocedure.

Ten tweede, mevrouw Douifi, ik wil u opnieuw aantonen dat er geen directe link is. De mensen die nu een asielaanvraag indienen, weten dat zij niet zullen beantwoorden aan de criteria uit de instructie. Zij weten dat! Dankzij objectiviteit en transparantie weten zij dat er vandaag geen verband is tussen het feit dat men een nu asielaanvraag indient en de eventueel in de toekomst naar voren gebrachte argumenten in een regularisatieprocedure. Daarom is het absoluut onjuist om een link te leggen tussen de regularisatieprocedure en de stijging in het aantal asielprocedures in België.

01.18 Zoé Genot (Ecolo-Groen!): Monsieur Wathelet, la plus grosse catégorie qui sera exclue de l'accueil si on vote cette loi portant des dispositions diverses - le volet des demandes multiples -, ce sont les Afghans. Trouvez-vous normal que la Belgique accorde actuellement l'asile à seulement 9 % des Afghans et la protection subsidiaire à 14 % d'entre eux, alors que la majorité des autres pays européens le font à concurrence de 70 à 80 %? Les Afghans ont besoin d'une protection temporaire aussi longtemps que le conflit qui règne dans leur pays n'est pas résolu. Ils ont le droit d'être protégés; ce qu'on leur refusait déjà! À présent, on va leur refuser l'accueil et les renvoyer vers les réseaux SDF!

01.19 Dalila Douifi (sp.a): Mijnheer de voorzitter, ik zou graag een aantal citaten voorleggen uit de beleidsnota van de staatssecretaris voor Maatschappelijke Integratie, behorende tot deze regering, de heer Wathelet.

“Een van de voornaamste elementen die de opvangcrisis in België verklaart, is de duidelijke stijging van het aantal asielaanvragen, en dus van de volledig nieuwe personen in het opvangnetwerk. Dat was al het geval in 2008, toen België een stijging van het aantal asielaanvragen met 10 % kende ten opzichte van 2007, nadat dat aantal meerdere jaren was gedaald.”

Minister Wathelet, voor het aantreden van deze regering was het aantal asielaanvragen dus onder controle. Meer nog, de aantallen lagen in dalende trend.

“De acht eerste maanden van 2009 bevestigen op een erg duidelijke en onweerlegbare manier die stijgende tendens, aangezien gedurende deze periode het aantal asielaanvragen is gestegen met 27 %. Deze evolutie wordt slechts gedeeltelijk verklaard door de meervoudige asielaanvragen.”

Collega's, een korte parenthesis. De aanpak van die meervoudige asielaanvragen moest zagezegd voor grote aanpakmaatregel doorgaan. De aanpak van de meervoudige asielaanvragen werd door premier Van Rompuy nog gecommuniceerd als dé verstrenging inzake het asielbeleid. Die aankondiging kwam samen met de aankondiging van de regularisatiecriteria. De meervoudige asielaanvragen zouden ook aangepakt worden. Dat moest dan zo'n beetje het strenge tegengewicht vormen voor de regularisatiecampagne. Op al de rest dat werd aangekondigd, met name de schijnhuwelijken, de gezinsherenigingen en de nationaliteitswetgeving, is het nog altijd wachten.

Mijnheer de voorzitter, ik vervolledig het citaat.

“Deze evolutie wordt slechts gedeeltelijk verklaard door de meervoudige asielaanvragen. Wanneer immers alleen met de eerste asielaanvraag rekening wordt gehouden, is er nog steeds een stijging waarneembaar van 24 %.”

En dan: “Tot slot hebben het regeerakkoord van 18 maart 2008 dat regularisatiecriteria voorziet, en de berichtgeving betreffende het belang van de asielprocedure in dat raam, de asielprocedure in België duidelijk aantrekkelijk gemaakt. Dat heeft de facto gevolgen met zich meegebracht in termen van het aantal opvanggerechtigde personen.”

Mijnheer de voorzitter, ik besluit. “Het valt dan ook niet te verwachten dat België minder aantrekkelijk wordt voor het volgende jaar,” waarmee 2010 wordt bedoeld.

Dat staat zo zwart op wit te lezen in de beleidsnota van een regeringslid, ook eentje dat bevoegd is voor Asielbeleid.

Wat vandaag voorgesteld wordt in de wet diverse bepalingen gaat deze zaak alleen nog maar verergeren en de regering weet dat. Maar zodra het regeerakkoord is gesloten en zodra de aankondigingen er zijn geweest in de zomer van dit jaar, heeft men de deuren wagenwijd opengezet. Jammer genoeg, en ik zeg dit met spijt in het hart, heeft men daar niets tegenover gezet. Dus moeten wij, wat dat betreft, niets meer verwachten in deze legislatuur, vrees ik.

01.20 Sarah Smeyers (N-VA): Ik wil de heer Wathelet gerust laten voorgaan, maar ik had voor hem het woord gevraagd. Mijnheer Wathelet, u kunt mij dan ook meteen antwoorden want ik vind uw naïviteit en relativiseringsvermogen in deze compleet misplaatst. U past perfect binnen deze regering door gewoon te loochenen dat er een aanzuigeffect is ontstaan een tijd voor die tweede regularisatieronde en nu ook reeds

in afwachting van een derde regularisatieronde. Ik zeg niet dat die er gaat komen, maar de asielzoekers zijn daarvan overtuigd. Die mensen zitten in zo'n schrijnende omstandigheden en weten dat België geen land is zoals alle andere landen inzake asiel- en migratiebeleid. Zij leggen nu al hun boontjes te week op een derde regularisatieronde. Ik vind het echt misplaatst dat u bijvoorbeeld ook zondagavond op Panorama voor heel televisiekijkend Vlaanderen en België zegt dat de regering ook niet dom is en aan die mensen ook geen papieren zal geven als ze er geen recht op hebben. Die mensen zitten wel te wachten op die regularisatieronde en de heer Courard heeft het met zoveel woorden in zijn beleidsverklaring gezegd: er is een aanzuigefect geweest en er zal een nieuw aanzuigefect komen. Ik zou graag van u weten waarom u deze feiten relativiert?

01.21 Staatssecretaris **Melchior Wathelet**: Mevrouw Smeyers, u hebt mij vorige week daarover een vraag gesteld in de commissie. Ik heb u gezegd hoeveel dossiers wij naar het parket hebben gestuurd inzake alle misbruiken van procedure die werden ingediend in de procedure bij de dienst Vreemdelingenzaken, alle valse documenten die ontdekt zijn geweest bij de dienst Vreemdelingenzaken bij medische attesten en bij valse identiteitskaarten. Alles wat wij ontdekken bij Vreemdelingenzaken sturen wij naar het parket. Dat toont echt dat wij onze job zo goed mogelijk doen. Natuurlijk zullen er altijd frauduleuze gedragingen zijn. Dat is zo in vreemdelingenzaken, maar jammer genoeg ook in andere zaken.

Ten tweede, mevrouw Douifi, kijk naar de cijfers uit het buitenland. Nederland kent geen regularisatieprocedure zoals België, voor zover ik weet, tenzij u over andere informatie beschikt. Daar kent men echter dezelfde stijging van het aantal asielprocedures als in België. Hetzelfde geldt voor Frankrijk. Men kan proberen uit te leggen dat dit het effect is van de regularisatieprocedure, maar dat is niet zo. Leg mij uit wat de link is. Welke meerwaarde zou iemand in een regularisatieprocedure hebben door nu een asielprocedure te starten? Leg het mij uit. Dat zou geen meerwaarde bieden voor het regularisatiedossier. Waarom? Omdat de criteria gelden voor het verleden. Dit geldt alleen voor mensen die vier of vijf jaar geleden een asielprocedure hebben aangevat of die vijf jaar in België hebben verbleven. Voor hen kan de verankering nu worden aangetoond, voor 15 december. Vandaag een asielprocedure starten brengt dus niets nieuws in een dossier.

Madame Genot, en ce qui concerne les demandes d'asile multiples, les mécanismes de protection subsidiaire peuvent toujours être décidés au niveau du CGRA, notamment pour des personnes qui pourraient avoir un statut d'apatride. De plus, il s'agit, au niveau de l'asile, de personnes qui ont introduit, de manière successive, des demandes d'asile.

Cela signifie que certaines demandes d'asile ont déjà été rejetées, que le statut de réfugié n'a pas été reconnu pour ces personnes. J'insiste: le fait de ne pas prévoir de conséquence en matière d'accueil dans le cadre des textes actuels ne vaut que pour ceux dont l'élément nouveau n'a pas été démontré au moment de l'introduction du dossier.

En d'autres termes, il s'agit des personnes qui n'ont pas bénéficié du statut de réfugié et qui, au moment de l'introduction de leur dossier, ne parviennent pas à démontrer la présence d'un élément neuf qui justifierait la recevabilité de leur dossier en matière d'asile et pourrait donner lieu à l'accueil. Ainsi, si une personne réintroduit un dossier en matière d'asile et que le dossier est recevable en raison d'un élément neuf, elle obtiendra, bien entendu, l'accueil. Quoi de plus normal!

Le **président**: Je trouve très bien qu'un débat ait lieu.

Ik zou toch willen dat de heer Goutry de kans krijgt om zijn uiteenzetting af te ronden. De leden van de regering kunnen altijd nadien repliceren.

Mevrouw Genot, zeer kort, hebt u het woord.

01.22 **Zoé Genot** (Ecolo-Groen!): Monsieur le président, ma question à M. Wathelet était très précise: qu'allons-nous faire avec les centaines d'Afghans qui vont se retrouver à la rue et qui seront chassés des structures d'accueil? Allez-vous les renvoyer en Afghanistan? Qu'allons-nous faire avec ces gens?

*Présidente: Corinne De Permentier, première vice-présidente.
Voorzitter: Corinne De Permentier, eerste ondervoorzitter.*

01.23 **Luc Goutry** (CD&V): Mijnheer de voorzitter, collega's, ik ben er wel over verheugd dat mijn betoog

aanleiding geeft tot een debat, zodat aan weerskanten een en ander kan worden verduidelijkt.

Ik heb al enige ervaring, maar toch stel ik vast dat het moeilijker is om in een plenaire vergadering een goed debat te houden dan in een commissie. De stijl van de discours is anders. Er wordt iets minder geluisterd en men probeert meer zijn punt te maken. Daarom wou ik in het begin van mijn betoog precies zeggen dat het in zo'n dossier zeer moeilijk is om veel punten te maken. Het dossier is op humanitair en ethisch vlak zo moeilijk dat ik mijzelf absoluut niet geroepen voel om hier een punt te maken.

Laten we eerlijk zijn, we zouden de geschiedenis kunnen nagaan, men heeft de opvangwet juist vóór deze regering gemaakt, omdat toen het water aan de lippen stond. Men heeft de financiële hulp toen terecht omgezet in materiële hulp. Men dacht dat het de oplossing zou zijn, maar twee jaar later moeten we vaststellen dat ook dat middel niet de oplossing is. Het kan ook niet de oplossing zijn, want het probleem zit veel dieper en is veel structureler. Al wie hierheen komt met een asielaanvraag, is er zijn vanaf de eerste dag dat hij of zij hier aankomt ervan overtuigd dat hij of zij hier zal blijven. Daarom is het zo verduiveld moeilijk om daarmee op een goede, correcte en humanitaire manier om te gaan. Dat heb ik ook vorige week in de commissie gezegd.

In het asielbeleid is het uitwijksbeleid, het concreet omzetten van rechtvaardige juridische beslissingen, de moeilijkst te hanteren pijler. Dat valt nog uiteen in verplichte en vrijwillige uitwijzingen, waar onder andere verscheidene bevoegdheden spelen. Inderdaad, asielaanvragers willen absoluut niet uitgewezen worden, in geen enkele omstandigheid, omdat het land van herkomst hen niet meer terug wil of omdat zij de procedure niet correct volgen en het uitwijksbevel niet opvolgen. Dan begint het probleem. Dat kan niet anders, want dan komt men tot een cumulatie van aanvragen van hier verblijvende asielzoekers en is de overheid inderdaad gedwongen tot regularisatie, omdat zij niet anders kan. Dat is trouwens ook vroeger gebeurd.

Ik onderschrijf het standpunt van de staatssecretaris. Het is geen alleenstaand probleem. Het zal niet alleen te wijten zijn aan het feit dat deze regering daarmee zwak zou omgaan. Breidt dat verhaal maar gerust uit tot de voorbije twintig jaar. Bovendien is het een internationaal probleem. Nog pas vanmorgen hebben wij in het nieuws gehoord dat ook in Calais opnieuw een aanzuigefect is ontstaan. De mensen zijn er terug, ondanks het feit dat ze er enkele maanden geleden zijn verjaagd. Honderden mensen bieden zich opnieuw aan.

Die mensen verdwijnen niet. Ze blijven hier. Op een of ander moment en op een of andere manier bieden ze zich dan aan voor de hulpverlening. Dat is wat ook zo moeilijk te beheersen is, te meer omdat er ook altijd een onvoorspelbaar element mee gemoeid is.

Als men in een hotel boekingen doet, verwacht men de mensen. Dat is voldoende op voorhand gereserveerd. Als mensen hier binnenkomen, staan ze plots voor de deur van het OCMW, in het transitcentrum en in onze opvangstructuren. Men kan dat zeer moeilijk voorspellen. Men kan alleen maar proberen te dweilen met de kraan open. Daarom is het een enorm moeilijk probleem.

Er is daadwerkelijk geprobeerd om het aanzuigefect te beperken, door financiële steun in materiële steun om te zetten. Dat is een verdienste. Maar ik ben ook bevreesd over het artikel 140. De toepassing ervan gebeurt weliswaar in uitzonderlijke omstandigheden en is eerst met de regering overlegd. Dat artikel kan werken mits goede en evenwichtige criteria, die mijn inziens ook naar aanleiding van deze aangelegenheid zouden moeten worden herzien.

Ik keur artikel 140 dus niet met enthousiasme goed, ik beken dat heel eerlijk. Wij zetten een stap achteruit door de materiële steun door financiële steun te vervangen. Als ik echter moet kiezen tussen dat en niets aan de mensen aanbieden, steun ik alleen al om humanitaire redenen het artikel 140.

01.24 Koen Bultinck (VB): Mijnheer Goutry, u bent niet verplicht om straks het artikel 140 goed te keuren. In de beste traditie, eigen aan de christendemocraten als ze in de oppositie zitten en spreken over vijf minuten politieke moed, zult u straks geen vijf minuten nodig hebben als u consistent wil zijn met wat u zegt. Er is een amendement van het Vlaams Belang ingediend om het artikel 140 te schrappen. Er is een gelijkaardig voorstel van de sp.a-fractie. U hoeft dus niet tegen uw zin artikel 140 goed te keuren. U steunt gewoon de amendementen van de oppositie en u kunt doen wat u eigenlijk zou willen doen. Volg voor een keer uw geweten, wees eens stout in de meerderheid en stem het artikel 140 weg.

01.25 Dalila Douifi (sp.a): Zeker nu is het geen periode om zaken tegen uw zin te doen, mijnheer Goutry. U zult dat artikel niet met heel uw hart goedkeuren, maar de meerderheid zal het wel goedkeuren.

Collega Bultinck, het is inderdaad misschien nog niet te laat. De meerderheid kan nog altijd eens nadenken over het al dan niet goedkeuren van de amendementen ter schrapping van artikel 140, vannacht.

Mijnheer Goutry, ik vraag echter uw steun omdat alle energie, alle politieke daadkracht van de regering — althans als die aanwezig is in dit dossier — moet worden aangewend om de financiële middelen die er zelfs nog voor dit jaar bij gecreëerd zijn en die zeker moeten voldoen voor 2010, volledig te besteden aan het implementeren van materiële opvangplaatsen. Het artikel nu goedkeuren en dus de deur openzetten, maar tegelijk zeggen dat het eigenlijk geen goede maatregel is, dat is twee keer in het rood gaan, mijnheer Goutry.

01.26 Luc Goutry (CD&V): Mevrouwde voorzitter, collega's, ondanks het feit dat het ongetwijfeld not done is om op een tribune zijn mening te zeggen en zich ook vanuit de meerderheid constructief kritisch op te stellen, blijf ik dat doen. Ik vind het veel moediger om dat hier op de tribune te doen dan om straks stoemelings op de witte knop te drukken en zo de vlucht te kiezen. Ik vlucht helemaal niet. Ik blijf midden in het probleem staan omdat ik er zelf van onder de indruk ben, omdat ik er als OCMW-voorzitter zelf mee te maken heb. Gelukkig is dat niet dagelijks het geval aangezien het een kleine landelijke gemeente betreft.

Ik heb het hele probleem al vele jaren opgevolgd. Al vele jaren luister ik naar iedereen die het over dit probleem heeft, zowel in dit huis als elders en ik ben tot de conclusie gekomen dat wie de oplossing heeft er goed zou aan doen om onmiddellijk het woord te vragen en zich naar dit spreekgestoelte te begeven. De oplossing is er immers niet. We zullen pas tot een oplossing kunnen komen als er zeer structureel, met veel tijd, veel doorzettingsvermogen en eendracht, over de regeringen en de politieke partijen heen, een beleid kan worden tot stand gebracht, dat door alle actoren die daarvan afhankelijk zijn, kan worden gesteund. Het moet dan voor een groot deel ook steunen op een correcte uitwijzing en een correcte uitvoering van de beslissingen die mensen juridisch kunnen vragen. Zij hebben trouwens zeer veel mogelijkheden om zich te verweren.

Dit brengt mij tot artikel 135. Dat gaat in de goede richting omdat het de oeverloze proceduremogelijkheden gedeeltelijk beperkt. Het is een stap in de goede richting, al zullen daar nog veel vragen bij te pas komen. Er zal immers een overgangperiode zijn en wellicht zal er ook een vacuüm ontstaan. Het zal gedurende een bepaalde periode moeilijk worden. Zodra een derde aanvraag wordt ingediend, zal die moeten worden onderzocht, maar wat zal er gebeuren tussen het ogenblik waarop de derde aanvraag wordt ingediend en het ogenblik waarop men de vraag krijgt of de nieuwe elementen al dan niet voldoende ontvankelijk zijn? Er zijn nog heel wat humanitaire, praktische zaken die het voor mensen op het terrein moeilijk zullen maken om hier te blijven overleven.

Collega's, mevrouw de voorzitter, ik vat samen. We staan voor een onvoorstelbaar indrukwekkend en diepgaand humanitair vraagstuk. Het is geen Belgisch probleem, maar een probleem op internationaal niveau. Het is een probleem van de rijke landen tegenover de andere, om hulp schreeuende landen. Mensen die het moeilijk hebben en hierheen komen worden geconfronteerd met de beperkte draagkracht en het beperkte draagvlak van een rijkere samenleving. Dat is altijd zo. Mensen hebben er de mond over vol maar het is moeilijk om er zelf een praktisch antwoord op te verzinnen. We praten veel maar actie ondernemen is zoveel moeilijker. We worden geconfronteerd met de problematiek van mensen die halsstarrig hun geluk komen zoeken. Voor hen is het moeilijk en ontgoochelend wanneer zij een negatieve advies krijgen.

De regering heeft logischerwijze in nieuwe middelen voorzien voor bijkomende materiële opvang. Ik doe een oproep aan de regering, in casu aan de eerste minister die het dossier mede naar zich toe trekt, om die middelen die nodig zijn om de opvangcapaciteit uit te breiden, zeker aan te wenden. Collega's, ik ben er in het diepst van mijn hart van overtuigd dat het steeds uitbreiden van opslagcapaciteit en van structuren geen oplossing biedt als we er ook niet in slagen om de doorstroom in de structuren te verbeteren. Vorige regeringen hebben het al geprobeerd. De eerste die de oplossing kent mag het altijd komen zeggen.

Ik zag hoe de mensen van N-VA nogal ludiek aan het debat deelnamen. Mevrouw Smeyers is ook tussengekomen. Ik heb de polemiek opzettelijk niet willen voeren vanop dit spreekgestoelte. Het heeft mij enorm gestoord dat N-VA in deze hele menselijke ellende de mogelijkheid zag om zich moreel te baseren op een oude parlementaire vraag, en op de oude cijfers van het virtuele spreidingsplan van deze zomer. Dat heeft niets te maken met de huidige opvang. Zij zijn erin geslaagd om deze cijfers te verspreiden. De gemeenten zijn bang geworden. Zij hebben gezien hoeveel mensen ze mogelijk zouden moeten opvangen.

Het zijn valse cijfers die alleen maar worden gebruikt voor de communautarisering van een menselijk probleem dat niets te maken heeft met de breuklijn tussen de nationaliteiten.
(*Applaus*)

01.27 Jan Jambon (N-VA): Mijnheer Goutry, u krijgt langdurig applaus. Ik neem aan dat u dit ingestudeerde, dit opgedragen nummer brengt aan het einde van uw tussenkomst.

Wat is de werkelijkheid? Wij hebben de schriftelijke vraag naar objectieve cijfers ingediend en drie of vier keer herinneringsbrieven aan de staatssecretaris moeten schrijven. Op het einde hebben wij ermee moeten dreigen dat als wij de cijfers niet zouden krijgen, wij die aangelegenheid bij de voorzitter van de Kamer aanhangig zouden moeten maken. Twee dagen na die dreiging ontvingen wij de gevraagde cijfers en 's anderendaags werden deze gepubliceerd.

Dat zijn de meest recente cijfers die wij konden krijgen van de staatssecretaris van uw regering. Wanneer hij ons verkeerde cijfers ter beschikking stelt, toont dat op dat vlak eens te meer de onbekwaamheid aan van de man die dat dossier moet beheersen.

01.28 Luc Goutry (CD&V): Mijnheer Jambon, ik vind het zelfs nog triestiger dat u zich probeert te verdedigen. U zou zeer goed moeten weten, als parlements lid, dat u het niet moet laten afhangen van het antwoord van de staatssecretaris, maar dat u zelf het dossier voldoende zou moeten kennen om te weten dat het ging over het spreidingsplan 42 van deze zomer, dat een virtueel plan is dat altijd wordt opgemaakt zolang er nog enige financiële hulp bestaat. Die bestaat trouwens nog vanuit de oude wet, men kan niet anders. Het gaat over zeshonderd personen, niet over tienduizend.

U hebt gewoon een extrapolatie gemaakt en aan alle reporters tot in de kleinste dorpen meegedeeld dat men zich klaar moest maken. U hebt bijvoorbeeld gezegd dat er zich in de kleine, landelijke gemeente Beernem zevenenzestig personen zich zouden aanbieden. Niets is echter minder waar want er zullen zich mogelijk slechts vier personen in onze gemeente kunnen aanbieden. Ondertussen hebt u het maatschappelijk draagvlak verstoord, geen enkele oplossing gebracht en alleen maar mensen tegen elkaar opgezet. Schandalig! (*Applaus*)

01.29 Sarah Smeyers (N-VA): Mijnheer Goutry, u bent een goede vazal van de regering. U zat ook in de commissie. Ik heb de heer Courard meer dan een keer de kans gegeven, in plenaire vergadering en in verschillende commissies, om de juiste cijfers te geven. Ik wil het straks nog eens aan de heer Leterme vragen en ik hoop dat we dan een antwoord krijgen. Dat zal dan het verschil zijn tussen het debat in de commissie en het debat in de plenaire vergadering.

Ik vind het zeer laag bij de grond wat u in de commissie ook al heeft gezegd, met name dat ik alleen maar zou spelen op het communautaire aspect. Ik heb herhaaldelijk gezegd dat communautaire belangen en humanitaire belangen in dezen zeker verzoenbaar zijn en dat het bij mij niet alleen daarover gaat. Het hele wanbeleid inzake asiel en migratie heb ik ook uitdrukkelijk uit de doeken gedaan. Ik wil gewoon weten wat er nu van aan is, van die communautaire scheeftrekking. Dat is in de marge, maar dat hoort erbij. Deze twee zaken zijn nu eenmaal verweven in dit debat. Ik vind het laag bij de grond dat u ons verwijt dat wij alleen maar met communautaire belangen inzitten.

01.30 Koen Bultinck (VB): Mevrouw de voorzitter, ik wil toch even iets zeggen ter ondersteuning van de collega's in de oppositie. Ik vind het eerlijk gezegd kras dat men nu vanuit de meerderheid de oppositie durft te verwijten dat men uitpakt met al dan niet foute cijfers. Mevrouw de voorzitter, mijnheer de eerste minister, wij gaan straks de oefening overdoen in de hoop dat wij deze keer, het zal dan de derde keer zijn, misschien toch correcte cijfers krijgen.

Veertien dagen geleden heeft mijn collega Francis Van den Eynde in dit plenum staatssecretaris Courard ondervraagd over heel de problematiek. De staatssecretaris was niet bij machte om een correct antwoord te geven. Wij hebben dit debat overgedaan in commissie. Daar is de staatssecretaris erin geslaagd om te komen zeggen dat uiteindelijk slechts 50 % van die kandidaat-asielzoekers aan Vlaanderen wordt toegewezen.

Wat kan ons garanderen dat dit correcte cijfers zijn, als hij in antwoord op een schriftelijke vraag van een collega eerst spreekt over 80 % en daarna over 50 %? Wie gelooft die man nog? Dat is het fundamentele probleem met de staatssecretaris.

Mevrouw de voorzitter, er is trouwens nog een fundamenteel probleem. Wij kunnen de staatssecretaris niet eens confronteren met concrete vragen, want hij staat vandaag waarschijnlijk reeds op skilatten in een of ander vakantieoord in plaats van hier voor eens en altijd definitieve cijfers te geven aan het Parlement.

01.31 Sarah Smeyers (N-VA): Mevrouw de voorzitter, mijnheer Goutry, nog even, het gaat hier niet over punten maken, het gaat hier over een duidelijk antwoord krijgen van de regering. Mijnheer de eerste minister, in die zin ben ik blij dat u aanwezig bent, in de hoop nu wel een antwoord te kunnen krijgen en te weten waarover wij straks zullen stemmen. Ik heb het dan meer bepaald over artikel 140 van de wet houdende diverse bepalingen.

Mijnheer de eerste minister, u weet ook dat er sinds het Alexiusakkoord een enorm aanzuigeffect is geweest van asielzoekers, dat er enorme nood is gekomen – die was er reeds maar is nog groter geworden – aan opvangplaatsen en dat Fedasil met de handen in het haar zit en zijn toevlucht heeft gezocht tot hotels. Vluchtelingenwerk Vlaanderen heeft zelfs het plan gehad om een tentenkamp te bouwen.

Eind vorige zomer is dan het oude spreidingsplan – gebaseerd op een KB uit 1999 dat wij ondertussen allemaal kennen – weer opgediept en zijn de OCMW's van verschillende steden en gemeenten aangeschreven met de melding dat zij in x-aantal opvangplaatsen moesten voorzien voor het geval, en dat is reeds het geval, de reguliere opvangplaatsen overvol zouden zitten en daar geen plaats meer zou zijn.

Ik heb mij dan tot staatssecretaris Courard gericht en die vraag is vlak na de zomer geagendeerd. Hij heeft toen reeds gezegd, en dat is gedurende heel het verhaal zijn antwoord geweest, dat die cijfers theoretisch zijn. Op dat moment heeft hij nog niet gezegd dat zij niet kloppen. Ik had toen ook nog geen globaal beeld over die cijfers.

Zoals de heer Jambon het daarstraks heeft gezegd, heb ik na een paar maanden en na herhaaldelijk aandringen – ik vraag mij af waarom dit zo lang moest duren en waarom die cijfers dan zo verborgen bleven – uiteindelijk het totale spreidingsplan 42 kunnen inzien. Toen bleek mijnheer Goutry, het spijt mij echt, dat er een communautaire scheefftrekking uit bleek. Ik heb er vragen over gesteld, alsook over die cijfers.

Het gaat niet alleen over die communautaire scheefftrekking. Het gaat er ook over dat wij, Vlaanderen en Wallonië, maar vooral Vlaanderen voor 88 % versus Wallonië voor 11 %, moeten instaan voor de opvang van asielzoekers. Dit is een resultante van tien jaar wanbeleid. Sinds de eerste regularisatieronde van 1999 is er geen werk gemaakt van een degelijk asiel- en migratiebeleid. De poorten staan hier open. Wij hebben geen degelijk uitwijzingsbeleid en dat resulteert nu in een veel te beperkt aantal opvangplaatsen en in het feit dat OCMW's nu opnieuw in plaatsen moeten voorzien voor diverse asielzoekers. Ik hoop dat u straks een degelijk antwoord kunt geven.

U hebt in “De Keien van de Wetstraat” ook gezegd dat er een scheefftrekking is en dat de criteria van 1999 moeten worden herzien. Ik heb staatssecretaris Courard geconfronteerd met uw reactie in “De Keien van de Wetstraat”, maar opnieuw heb ik in de commissie geen antwoord gekregen of die criteria dan wel degelijk zullen worden herzien of in welke zin zij zullen worden herzien. Ik sprak tegen een muur in de commissie. Ik hoop dat het vandaag anders is.

De heer Wathélet is hier nog altijd. Zijn relativiseringsvermogen en zijn naïviteit scheren toch hoge toppen. Ik vind dat het een zeer goede uitzending geweest is, pluim voor de VRT, dat zij aan het licht hebben durven brengen hoe groot het wanbeleid in ons land is, met getuigenissen van advocaten die eerlijk toegeven – en zij kleuren binnen de lijntjes van de wet – dat zij hun cliënten aanraden asielaanvraag na asielaanvraag te doen om tijd te winnen en om zo nieuwe feiten te zoeken om toch maar in aanmerking te kunnen komen voor een ontvankelijke asielaanvraag. Er zijn mensen die zeggen dat zij nu in de illegaliteit blijven zitten wachten op een derde regularisatieperiode. Vindt u dat dan allemaal zo humanitair, mijnheer Goutry? Ik stel vast dat de heer Goutry aan het bellen is.

Ik wil dus van u horen, mijnheer Leterme, en het zal dan de eerste keer zijn dat ik een antwoord krijg van de regering, hoe de vork aan de steel zit. Artikel 140 spreekt ook van een tijdelijke maatregel. Maar in afwachting van wat is dit een tijdelijke maatregel? Is dit dan een tijdelijke maatregel zoals uw toevlucht tot hotels een tijdelijke maatregel was?

Ik geloof dat niet. Ik vraag u dus concreet wanneer u werk zult maken van een degelijk asielbeleid.

Artikel 140 spreekt van een koninklijk besluit. Komt er een nieuw koninklijk besluit of zal de regering het oude koninklijk besluit 99 blijven hanteren? Komen er nieuwe criteria, zodat de genoemde communautaire scheefftrekking wordt weggewerkt? Dat zijn mijn concrete vragen.

Meer kan ik over het dossier niet meegeven. Ik heb in de commissie niets anders verteld. Mijnheer Goutry, u beweert dat het spreekgestoelte in de plenaire vergadering wordt aangewend om grove uitspraken te doen. Mijn uiteenzetting vandaag verschilt echter in niets van wat ik in de commissie al drie keer heb verklaard.

Ik hoop nu echter wel een antwoord te krijgen.

01.32 Koen Bultinck (VB): Mevrouw de voorzitter, ik kan eerlijk gezegd niet goed volgen. U laat nu de staatssecretaris antwoorden. Ik heb mij echter wel degelijk als spreker in het debat laten inschrijven. Ik begrijp dus niet goed waarom de staatssecretaris nu tussendoor zal antwoorden.

La **présidente**: Mais il n'y a aucun problème, monsieur Bultinck: vous interviendrez dans quelques instants. M. le secrétaire d'État me demande la parole et il me semble normal que je la lui donne pour répondre à une question qui lui a été posée.

01.33 Staatssecretaris Jean-Marc Delizée: Mevrouw de voorzitter, deze morgen zal ik de stem van staatssecretaris Courard proberen te zijn. Ik vervang hem deze morgen.

Ik wil de sprekers danken die hier het woord gevoerd hebben in die materie. Iedereen is het erover eens dat de problematiek van het aantal asielzoekers in ons land bijzonder moeilijk is. Het is een moeilijke uitdaging. Dit debat heeft dat wel aangetoond.

De bevoegdheid van collega Courard is beperkt tot de ontvangst. De problematiek gaat echter veel breder. De regering probeert het dossier globaal aan te pakken. Collega Wathélet heeft al op zekere punten geantwoord.

La **présidente**: Monsieur le secrétaire d'État, permettez-moi de vous interrompre. D'autres collègues sont encore inscrits pour ce sujet. Si cela ne vous dérange pas, je souhaiterais que vous puissiez conclure après avoir entendu tous les intervenants.

01.34 Jean-Marc Delizée, secrétaire d'État: Vous avez absolument raison, madame la présidente!

Absoluut. Ik meende dat iedereen tussenbeide gekomen was. Geen probleem.

01.35 Koen Bultinck (VB): Mijnheer de staatssecretaris, ik heb een beetje compassie met u vandaag. U moet hier staatssecretaris Courard vervangen en uw eerste poging daartoe is, moet ik zeggen, geen goeie. U bent een overtuigd verdediger van het Parlement. Wij kennen elkaar uit de commissie voor de Sociale Zaken. Ik vind het triest dat u nu moet opdraven voor staatssecretaris Courard, die na het debat van de voorbije weken waarschijnlijk voor zijn vakantiebestemming gekozen heeft in plaats van voor het Parlement om collega's te antwoorden die nog de moeite doen lastige vragen te komen stellen. Ik betreur dit ten zeerste.

Wanneer wij naar de essentie van het debat gaan, dames en heren ministers, stelt onze fractie vast dat het onderdeel Maatschappelijke Integratie, waaronder de opvang van asielzoekers valt, te herleiden is tot – ik overdrijf geenszins – één grote puinhoop.

Hier en daar worden wat brandjes geblust, hier en daar tracht men enkele problemen op te lossen en tracht men enkele misbruiken die er in de sector zijn, via dit deel diverse bepalingen te verhelpen. Wat ons betreft, blijft het echter bij prutsen in de marge. Er zijn enkele noodmaatregelen getroffen, en men zorgt voor wat extra crisisopvang. Ik heb mogen vaststellen dat de eerste minister zijn eigen provincie een aantal extra opvangplaatsen biedt. Ik verwijs naar Langemark en Oostende, mijnheer de eerste minister, waar u meent asielzoekers te moeten gaan huisvesten.

Fundamenteel wordt er in dit asielprobleem niets opgelost. Ik wil uitdrukkelijk verwijzen naar het stijgende aantal asielaanvragen. Ik verwijs naar de beleidsbrief van staatssecretaris Courard, waar hij het volgende

zegt. "Het regeerakkoord van 18 maart 2008 dat in de regularisatiecriteria voorziet, en de berichtgeving inzake het belang van de asielprocedure in dit verband, zorgen er wel degelijk voor dat er een blijvend aanzuigeffect is en zorgen ervoor dat wij ook in 2010 het probleem niet fundamenteel zullen oplossen."

Dames en heren van de regering, dan kunt u het de oppositie toch niet kwalijk nemen dat zij naar die beleidsbrief van de staatssecretaris verwijst waar dat kan gelezen worden. De staatssecretaris die tot dezelfde regering behoort, erkent moedig dat er een fundamenteel probleem is en dat er geen kans is dat men het nu gaat oplossen.

De eerste vraag die rijst, is die naar de verantwoordelijkheid. Ik geef grif toe dat niet alles de schuld is van de huidige staatssecretaris, de heer Courard. Uiteindelijk moet hij op zijn post voortborduren op het wanbeleid van zijn voorgangers. Collega Arena is in ons midden en collega Turtelboom is daarjuist vertrokken. Ik wijs u op het maandenlange gevecht tussen die twee dames die in het verleden verantwoordelijk waren voor het asielbeleid, en u begrijpt dat dit een blijvende puinhoop is. Van verstandhouding was er toen geen sprake. Dan kan men uiteraard niet verwachten dat het probleem te gronde wordt opgelost.

Een volgend element is het hele debat over de bevoegdheden. We zien dat die bevoegdheden over vier excellenties zitten verspreid. Er is echter wel een zeer grote constante, mijnheer de eerste minister. De constante is dat het hele luik inzake asiel en dergelijke opvangproblematiek bij Franstaligen zit. Het is dus logisch – laat ons dat maar eens zeggen – dat Vlaanderen een asielbeleid krijgt dat haaks staat op wat Vlaanderen wenst. Dat beleid wordt niet bijgestuurd, vermits de Franstaligen een totaal andere visie hebben op asiel dan in het noorden van het land gebruikelijk is.

Aan de collega's van N-VA moet ik dan eerlijk gezegd toch even een speldenprik uitdelen door te zeggen dat ook jullie het regeringsakkoord van 18 maart 2008 wel degelijk goedgekeurd hadden, waar de hele problematiek van regularisaties en dergelijke in voorzien is. Ik ben uiteraard een tevreden man als ik vaststel dat N-VA nu samen met het Vlaams Belang oppositie voert tegen het huidig asielbeleid. Maar het is wel goed om af en toe de geschiedenis in de gaten te houden en te weten dat jullie wel degelijk het regeringsakkoord van 18 maart 2008, onder Leterme toen als eerste minister, en met ingeschreven regularisaties, hadden goedgekeurd.

Collega's, het hele debat over het wetsontwerp houdende diverse bepalingen heeft zich natuurlijk geconcentreerd op het beruchte artikel 140, waarin voorzien is in een nieuwe mogelijkheid om financiële steun te geven.

Mijnheer de staatssecretaris, ik moet toegeven dat uw collega Courard dat in het wetsontwerp houdende diverse bepalingen wel zeer goed heeft weggestopt. Men moest al enige ervaring hebben in het Parlement om terug te vinden waar nu die fameuze financiële steun weggestopt zat door de regering. Het zit in de vage omschrijving "evenwichtige verdeling tussen de gemeenten op grond van bepaalde modaliteiten". Uiteindelijk wil men voorzien in de wettelijke grondslag om in een nieuw spreidingsplan te voorzien.

Dat is het hele debat. Ook in de commissie heeft het hele debat daar rond gedraaid. In mijn interventies heb ik er ook al op gewezen. Er wordt aardig gediscussieerd over cijfers, terwijl nog altijd niemand weet wie er nu over de juiste cijfers beschikt. Ik hoop dat één iemand van de regering straks toch in staat zal zijn om correcte cijfers te geven. Er werd namelijk ook een heel debat gevoerd over de vraag of het klopt dat Vlaanderen voor 88 % in die opvang moet voorzien. Ik herinner ook aan de uiteenzetting van collega Avontroodt, veertien dagen geleden, uit de eigen meerderheid, die vanuit haar stad Schilde kwam zeggen dat het toch wel godgeklaagd was dat uitgerekend Schilde voor meer dan 124 nieuwe kandidaat-asielzoekers moest voorzien, wat haar geen correcte zaak leek.

Staatssecretaris Courard heeft zich in de commissie wat trachten te redden door te zeggen dat het om een theoretisch model ging. In de praktijk zouden er nu maar een goede 600 mensen doorverwezen worden. Uiteindelijk mochten wij dat niet beschouwen als een reëel model dat vroeg of laat toegepast zou worden. Het ging om een theoretische oefening, een bespiegeling vanuit de overheid. Welnu, mijnheer de staatssecretaris, u zult mij vandaag namens de regering ervan moeten kunnen overtuigen dat het inderdaad louter een theoretische oefening was. Bij de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten heerst er namelijk onrust. Die onrust, ook vertolkt door OCMW-voorzitters uit uw eigen meerderheid, is wel degelijk terecht. De regering moet vandaag nu toch eens correcte antwoorden komen geven.

De staatssecretaris is erin geslaagd om met totaal andere cijfers dan de genoemde 88 % voor de dag te

komen. Hij verwees naar het spreidingsplan nummer 42 en durfde doodleuk mee te geven dat Vlaanderen in de huidige toestand enkel voor 50 % van de opvang of 14 asielzoekers per 10 000 inwoners verantwoordelijk zou zijn. Brussel zou voor 10 % of 16 asielzoekers per 10 000 inwoners verantwoordelijk zijn. Wallonië zou voor 40 % of 20 asielzoekers per 10 000 inwoners verantwoordelijk zijn.

Staatssecretaris Courard ging nog een stap verder. Hij draaide de rollen in het hele, communautaire debat dat was ontstaan, om. Hij verklaarde wel degelijk doodleuk dat de lokale opvanginitiatieven, die naar verhouding veel meer in Vlaanderen voorkomen, goed worden gesubsidieerd. Hij draaide aldus de communautaire scheefftrekking doodleuk om.

Ik betreur dat de eerste minister nu weg is, maar iemand van de regering zal straks toch een antwoord op de volgende vragen moeten kunnen geven. Over welke cijfers beschikken wij? Welke cijfers zijn correct? Klopt het dat de cijfers waarmee de N-VA-leden hebben uitgepakt, namelijk meer dan 80 %, enigszins overdreven waren?

Mijnheer de staatssecretaris, mevrouw de minister, kloppen de cijfers die staatssecretaris Courard in de commissie gaf? De spreiding bleek volgens zijn interpretatie plots een heel andere spreiding te zijn. Hij draaide de communautaire scheefftrekking totaal om. Het zou goed zijn dat de regering op de voornoemde, eerste, concrete vraag van onze fractie vandaag een antwoord zou geven, vooraleer wij tot de stemming over de betrokken artikelen kunnen overgaan.

Een tweede element dat ik even in het debat wil inbrengen, is het hele debat over het feit dat minister Bourgeois namens de Vlaamse regering protest tegen de cijfers van het spreidingsplan 42, zoals ze hier nu al een tijdje ter discussie voorliggen, had aangetekend.

Mijnheer de staatssecretaris, staatssecretaris Courard durfde in de commissie doodleuk mede te delen dat het hele debat en alle misverstanden in een goed gesprek tussen eerste minister Letermé en minister Bourgeois waren uitgeklaard.

Het zou goed zijn dat wij vandaag op deze concrete vraag van onze fractie een antwoord krijgen. Zijn in het dossier in kwestie inderdaad alle misverstanden van de baan? Klopt het dat de heer Bourgeois zich als Vlaams minister met de antwoorden van de federale eerste minister tevreden heeft gesteld?

De antwoorden op voornoemde vragen zijn cruciaal om te kunnen beoordelen wie in het dossier in kwestie welk spel speelt en wie in het dossier welke rol speelt. Zij zijn ook cruciaal om te weten welke antwoorden er nu eindelijk en definitief in het Parlement worden gegeven.

Collega's, wij blijven erbij dat het opnieuw voorzien in financiële steun via artikel 140 een miskleun van formaat is. Iedereen die het dossier in het verleden een beetje heeft gevolgd, weet dat het onlosmakelijk een enorm aanzuigeffect zal hebben. Dat wordt ook door niemand die het dossier kent, ten gronde betwist. Dat is ook een van de redenen waarom wij ons amendement, dat we in commissie hebben ingediend, opnieuw zullen indienen in de plenaire vergadering en we uitdrukkelijk aan de collega's zullen vragen om artikel 140 niet goed te keuren en het bij amendement wel degelijk te schrappen uit het wetsontwerp houdende diverse bepalingen, al was het maar om definitief van die onduidelijkheid verlost te zijn.

Mevrouw de voorzitter, collega's van de regering, collega-parlementsleden, in die zin wil ik zeer duidelijk verklaren dat wij ons daartegen zullen verzetten en dat we het wetsontwerp houdende diverse bepalingen onder andere om die reden, naast flink wat andere redenen, niet zullen goedkeuren. Men prutst hier en daar wel een beetje in de marge en men voorziet wel in een aantal maatregelen om de grote misbruiken, die er zijn bij asielaanvragen, een klein beetje terug te dringen, maar dat is voor onze fractie totaal onvoldoende. Dat zullen we duidelijk maken met een duidelijke neen-stem bij de stemming, straks of in de nachtelijke uren.

La **présidente**: Monsieur Gilkinet, avec votre accord, je me permettrai de mettre dans l'ordre les personnes qui veulent terminer le volet Affaires sociales afin de pouvoir aborder le volet Emploi. Il me reste Mme Kitir qui interviendra sur les Affaires sociales; ensuite ce sera à M. Bonte et vous-même à prendre la parole sur le volet Emploi. De cette manière, M. Delizée pourra répondre globalement.

01.36 Dalila Douifi (sp.a): Mevrouw de voorzitter, als de volgende spreker mevrouw Kitir is, vermoed ik dat wij het hoofdstuk Maatschappelijke Integratie afronden, en is het gewenst dat de heer Delizée een antwoord geeft op de vragen met betrekking tot de opvang van asielzoekers.

De **voorzitter**: Dat is in orde voor mij.

01.37 Georges Gilkinet (Ecolo-Groen!): Madame la présidente, Mme Kitir intervient sur la même matière que moi, c'est-à-dire l'emploi. Le volet intégration sociale étant terminé, je propose que le secrétaire d'État M. Delizée puisse répondre à la place du secrétaire d'État M. Courard.

La **présidente**: Très bien! On m'avait signalé que Mme Kitir allait également intervenir sur ce sujet. Nous écouterons donc la réponse de M. Delizée avant de poursuivre nos débats.

01.38 Staatssecretaris **Jean-Marc Delizée**: Mevrouw de voorzitter, ik ben in elk geval ter beschikking van de Kamer.

De eerste spreker, mevrouw Douifi, heeft verwezen naar een uitgebreid debat dat in de commissie plaatsvond. Ik verwijs naar het verslag van dit debat waarin enkele antwoorden van staatssecretaris Courard staan.

Het is waar dat er sinds enkele maanden een verzaaiing van het netwerk is opgetreden en dat er een overbevolking in de centra is. Mevrouw Douifi had het over een cumulatie van noodmaatregelen. Er is inderdaad een dringend probleem en dat vraagt ook om dringende acties en antwoorden.

Ik geef enkele cijfers. Dit jaar zullen meer dan 20 000 asielaanvragen zijn ingediend. Onze opvangcapaciteit bevindt zich rond de 17 700 plaatsen. Dat is niet genoeg. Elke maand zijn er in ons land 350 nieuwe aanvragen.

De regering en de staatssecretaris hebben geprobeerd voor deze problematiek oplossingen te vinden. Zo komen er bijvoorbeeld eind december 260 nieuwe plaatsen via lokale opvanginitiatieven bij.

Er is een mobilisering van verschillende departementen, onder meer Defensie en de Regie der Gebouwen, voor de opening van nieuwe plaatsen. Rond deze periode komen er in Dinant 236 nieuwe plaatsen voor nieuwe asielzoekers bij. Er zijn ook 162 nieuwe plaatsen in appartementen via de Regie der Gebouwen, Vluchtelingenwerk en CIRE. Er komen ook nog 200 bijkomende plaatsen in samenwerking met Defensie en nog 200 plaatsen in samenwerking met de partners van de ontvangst, het Rode Kruis in Heusden-Zolder en Banneux.

Ook in de begroting zijn nieuwe bedragen voor 2010 ingeschreven: 60 miljoen en 16 miljoen euro voor nieuwe plaatsen.

Dit zijn dus de maatregelen die door de heer Courard en de regering zijn genomen met betrekking tot de vraag naar opvangplaatsen.

Pour ce qui concerne les demandes multiples, mon collègue Wathelet a déjà répondu mais je tiens à insister encore sur ce point.

Ik leg er de nadruk op dat deze maatregel toelaat het recht te behouden om te allen tijde een asielaanvraag in te dienen en om deze, wanneer ze nieuwe elementen bevat, bij de asielinstanties te laten gelden. Het recht op opvang, dat verbonden is aan de procedure, is niet meer automatisch vanaf de derde asielaanvraag, dit is om te vermijden dat mensen een asielaanvraag indienen met als enig doel om hun recht op opvang te verlengen.

Il importe de rappeler que ce droit à une troisième demande existe toujours, mais aussi qu'il conviendra de vérifier les nouveaux éléments.

Pour répondre à l'intervention de Mme Genot à propos de la prolongation du droit à l'aide matérielle, une vérification de la situation médicale aura bien lieu. Un simple certificat médical ne suffira pas; il faudra donner plus de précisions. Bien entendu, l'aide médicale urgente reste valable pour toutes les personnes qui peuvent y recourir.

S'agissant de la remarque sur les médiateurs fédéraux, ces derniers demandent au gouvernement de respecter la directive européenne qui le prie d'accorder un accueil aux personnes qui sollicitent l'asile auprès

de notre pays. La politique de M. Courard et les dispositions qui sont présentées aujourd'hui vont dans ce sens.

Quant à l'article 142, le secrétaire d'État Courard a indiqué en commission qu'il s'agissait de sanctions frappant des demandeurs qui avaient commis des faits très graves dans les centres. Cet article apporte donc une réponse légale relative à l'ordre et la sécurité dans tous les centres, tant du point de vue des autres résidents que du personnel.

M. Goutry m'a interrogé sur les délais de traitement des dossiers de la troisième demande. Le secrétaire d'État a demandé que les délais pour l'analyse des éléments nouveaux soient très courts afin qu'une décision soit prise rapidement.

Enfin, le dernier élément qui a été avancé par plusieurs intervenants concerne le plan de répartition. Je ne peux que rappeler ce qui a déjà été dit. Le plan de répartition est un mécanisme qui concernait l'ancienne législation, c'est-à-dire avant la loi de janvier 2007. Aujourd'hui, cela n'a plus de sens de parler d'un plan de répartition de 15 000 places. C'est un système résiduaire qui concerne encore 611 anciens dossiers. M. Courard l'a dit et répété lors des débats en commission, ce qui figure très certainement dans le rapport.

Voilà, madame la présidente, quelques précisions que je souhaitais apporter dans ce débat, en complément aux réponses déjà données par mon collègue, Melchior Wathelet.

01.39 Koen Bultinck (VB): Mevrouw de voorzitter, twee elementen blijven over. Ik zou van de aanwezigheid van de eerste minister willen gebruikmaken om een aantal onduidelijkheden uit te klaren tussen hem en de staatssecretaris.

Ten eerste, mijnheer de staatssecretaris, voor de cijfers verwijst u naar het schriftelijk verslag van de commissie voor de Volksgezondheid. Met andere woorden, u bevestigt namens de regering dat de cijfers waarbij Vlaanderen voor meer dan 80 % van de opvang van asielzoekers opdraait, niet correct zijn en u bevestigt dat de cijfers van staatssecretaris Courard, waarbij Vlaanderen voor 50 % opdraait, wel correct zijn. Het is belangrijk dat u dat bevestigt.

We zijn van de staatssecretaris ondertussen al een aantal dingen gewoon, vooral dat hij niet in staat is om een correct antwoord te formuleren op lastige parlementaire vragen.

Ingevolge een goede parlementaire traditie wil ik er zeker van zijn dat wij het eens zijn over de cijfers.

Mijnheer de eerste minister, het is bijzonder nuttig dat u terug in het halfrond bent, want ik kreeg van u graag bevestiging over het volgende. In uw hoedanigheid van eerste minister had u een gesprek met Vlaams minister Bourgeois. Kunt u bevestigen dat het een goed gesprek was en dat alle meningsverschillen ter zake tussen de Vlaamse minister en u, bevoegd op federaal niveau, zijn uitgeklaard? Uit dat antwoord zal duidelijk worden of een deel van het debat zonder voorwerp is geworden en of door bepaalde personen, als het hen uitkomt, spelletjes worden gespeeld.

Het zou goed zijn mochten zowel de eerste minister als de staatssecretaris op die twee punctuele vragen genoegdoening verschaffen.

01.40 Zoé Genot (Ecolo-Groen!): Nous l'avons compris: une catégorie de demandeurs d'asile (demandes multiples) devra sortir des centres pour laisser de la place à d'autres. Je pense principalement aux Afghans qui devront quitter les centres et se retrouveront dans la rue.

À Bruxelles, nous vivons dans une "pétaudière sociale" et le nombre de personnes qui s'adressent à nos abris est déjà très important. Pour gérer au mieux cette situation - bien qu'il n'existe pas de méthode idéale pour bien traiter de telles situations -, il est primordial pour nous de savoir combien de personnes sortiront des centres d'accueil et quand. Nous savons déjà qu'elles auront cinq jours pour ce faire. Combien de demandeurs d'asile multiples sont-ils visés et quand sortiront-ils? Je ne vois pas bien comment nous absorberons cette misère sociale qui se déversera à Bruxelles.

Président: Patrick Dewael, président.

Voorzitter: Patrick Dewael, voorzitter.

01.41 Jean-Marc Delizée, secrétaire d'État: Monsieur le président, deux brèves réponses ou réactions.

Je rappellerai simplement au premier intervenant que le nombre de personnes concernées par le plan de répartition est un système résiduaire de 611 dossiers.

En ce qui concerne la deuxième intervention, en la personne de Mme Genot, il est difficile d'établir une estimation. D'après mes chiffres, les personnes qui introduisent une troisième demande ou plus représentent 7 % des demandeurs d'asile. L'estimation, avec toutes les limites que comporte un tel exercice, indique que l'intervention toucherait 700 à 750 personnes.

Quant à savoir quand elles sortiraient, il faudrait tout d'abord que la loi soit votée et d'application, mais, plus fondamentalement, il faut d'abord qu'elles introduisent une nouvelle demande. Le dispositif ne vaudrait qu'à partir du moment où ces personnes auront introduit cette nouvelle demande, ce qu'elles feront graduellement, au fil du temps.

Dans l'état actuel des choses, voilà ce que je peux répondre à ces deux intervenants.

01.42 Koen Bultinck (VB): Mijnheer de voorzitter, als u het mij toestaat dring ik er nog even op aan dat mijn goede streekcollega, de eerste minister, een antwoord zou geven op de concrete vraag of het gesprek tussen hemzelf in zijn hoedanigheid als eerste minister en coördinator van het hele asielbeleid en Vlaams minister Bourgeois een goed gesprek was en of alle meningsverschillen daar uitgeklaard zijn. Dat is uiteraard cruciaal voor dit debat dat een communautaire inslag kreeg. Ik zou het dus appreciëren als hij de goedheid zou hebben om daarop te antwoorden.

01.43 Eerste minister **Yves Leterme**: Mijnheer de voorzitter, het gesprek dat op mijn initiatief heeft plaatsgevonden met de minister-president van Vlaanderen, de heer Peeters, en de heer Bourgeois ging over mijn vraag aan de bevoegde Vlaamse overheid om inzake daklozen haar bevoegdheid in te vullen. Wij hebben naar aanleiding van dat gesprek een gedachtewisseling gehad over een aantal punten van het asiel- en migratiebeleid. Vlaams minister Bourgeois had daarover een aantal vragen.

Ik heb toen afgesproken dat wij die punten zouden bekijken. Ik voorzie — ik veronderstel in de loop van de maand januari — een overleg met collega Bourgeois om de zeven of acht vragen die hij namens de Vlaamse regering aan de federale regering heeft voorgelegd, te beantwoorden. Die antwoorden zijn quasi klaar. Wij kunnen daarover dus in de loop van de maand januari in overleg treden met de Vlaamse regering.

01.44 Meryame Kitir (sp.a): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de premier, mevrouw de minister, mijnheer de staatssecretaris, geachte collega's, ik wil mijn betoog even beginnen met een vraag aan ieder van u. We mogen ervan uitgaan dat ieder van ons het welzijn van een kind belangrijk vindt, ongeacht of dat een kind is van een arbeider, van een zelfstandige of dat het uit een arm gezin komt.

Ik betreur daarom de ongeoorloofde aanpassing in het hoofdstuk Gewaarborgde Gezinsbijslag. Kinderen van ouders zonder beroepsstatus, dus voornamelijk ouders met een leefloon, die een gewaarborgde gezinsbijslag ontvangen. Het basisbedrag daarvan is gelijk aan dat van de werknemers, maar met een bescheiden inkomen ontvangen zij een sociale toeslag, waardoor de totale som hoger is dan bij de werknemers. Kinderen die toch recht hebben op kinderbijslag in een ander stelsel, maar bij wie het gezinsinkomen lager is dan 3 753 euro en waarvan het bedrag aan kinderbijslag uit dat andere stelsel lager ligt dan in het stelsel van de zelfstandigen, krijgen onder die voorwaarden vanuit het stelsel gewaarborgde gezinsbijslag een aanvulling tot dat bedrag. Alleszins gaat het over kinderen uit een gezin met een zeer bescheiden gezinsinkomen.

Door de jaren heen heeft men in opeenvolgende stappen het bedrag van de bijslag van het eerste kind van de zelfstandigen stapsgewijs opgetrokken, waardoor het verschil met het basisbedrag bij werknemers minimaal is en men toch komt tot 5 euro per maand. Als men daar dan nog eens de leeftijdstoelage bij neemt die voor zelfstandigen in tegenstelling tot die van werknemers begin de jaren negentig niet werd gehalveerd voor het oudste of enige kind, kan dat tot gevolg hebben dat de totale kinderbijslag van een kind van een zelfstandige nu zelfs hoger ligt dan voor een kind van een werknemer.

Jarenlang heeft men de kinderen uit een gezin met een zeer bescheiden gezinsinkomen het recht op een kinderbijslag zoals werknemers, laat staan zoals de gewone gewaarborgde gezinsbijslag, ontzegd. Men gaf hun slechts het bedrag voor zelfstandigen. Nu men vaststelt dat het bedrag voor zelfstandigen in sommige

gevallen hoger kan zijn dan voor werknemers, ontzegt men de kinderen uit arme gezinnen ineens die paar euro verschil per maand en dat is onrechtvaardig.

Het illustreert bovendien dat het meer dan ooit nodig is om de bedragen in de stelsels van werknemers en zelfstandigen te harmoniseren. Door de opeenvolgende verhogingen in het stelsel van de zelfstandigen zijn de meerkosten daarvan trouwens zeer beperkt, zeker als men in die oefening ook het leeftijdsverslag van het eerste kind zou halveren.

Dat zou vermijden dat kinderen die kinderbijslag krijgen uit een stelsel dat traditioneel als slechter beschouwd wordt en stapsgewijs steeds werd verbeterd, zou verschillen van de kinderbijslag uit het betere stelsel, namelijk van de werknemers.

In de verantwoording staat vermeld dat betreffende maatregel bedoeld is om de coherentie tussen de verschillende Belgische kinderbijslagregelingen te herstellen. Maar de aanpassing met de voorgestelde maatregel heeft tot gevolg dat kinderen die recht hebben op een andere regeling, de gezinswaarborg, dus de totale aanvulling, niet meer krijgen. Niet alleen het verhoogde bedrag wordt afgehouden, maar ook de totale aanvulling, het supplement zijn ze kwijt. Men schrapt namelijk elke rechtsgrond om het supplement te geven.

Ik begrijp niet waarom men die maatregel neemt. Het gaat over enkele euro's. Voor mensen uit een arm gezin zijn die enkele euro's zeer belangrijk. Als het echt alleen gaat over de verhoging die zij krijgen, over het bedrag dat zij meer krijgen dan zelfstandigen, dan is de minister zelf bevoegd om dat aan te passen via een KB.

Daarom dienen wij een amendement in ter schrapping van de aanpassing en geven wij de minister de bevoegdheid om alleen de verhoogde toeslag aan te passen via een KB. Al degenen die het recht van kinderen ook belangrijk vinden, zullen vandaag ons amendement steunen.

Ik heb niet alleen slecht nieuws. Ik heb ook goed nieuws. Ik ben heel blij dat minister Onkelinx haar belofte heeft gehouden die ze aan mijn collega Peter Vanvelthoven gedaan heeft over de bijzondere bijdrage voor sociale zekerheid voor invalide grensarbeiders.

Door een wetswijziging van 2007 wordt op die uitkering totaal onbedoeld de bijzondere bijdrage voor sociale zekerheid ingehouden. Minister Onkelinx heeft nu per brief geantwoord dat zij die wantoestand retroactief, dus teruggaand tot 2005, zal rechtzetten en dat de terugbetaling automatisch zal gebeuren.

Omdat het sowieso niet mag dat op eenzelfde inkomen in verschillende landen sociale bijdragen worden ingehouden, voorzag de wet tot 2005 erin dat op de inkomens van de grensarbeiders, ook al werden die in België belast, geen bijzondere bijdrage mocht worden ingehouden. Doordat van 2005 een bilateraal akkoord tussen België en Nederland in werking trad, waardoor voortaan de arbeidsinkomens van grensarbeiders aan de Nederlandse belastingen onderworpen werden, heeft men dat uitsluitel geschrapt. Men dacht immers dat door die nieuwe regeling de inkomens sowieso niet in aanmerking zouden komen. Men was echter wel vergeten dat op de sociale uitkeringen die worden uitbetaald door de Nederlandse sociale zekerheid, wel nog steeds in België de bijzondere bijdrage wordt ingehouden wanneer een deel van het gezinsinkomen in België verworven wordt.

In talloze vragen hierover aan minister van Financiën Reynders, heeft hij het probleem altijd erkend, maar heeft het probleem altijd voor zich uit geschoven. Daarom ben ik ook blij dat mevrouw Onkelinx het heft in handen heeft genomen en de onrechtvaardigheid in de wetgeving heeft weggewerkt.

01.45 Hans Bonte (sp.a): Mijnheer de voorzitter, collega's, geachte regeringsleden, wij bespreken thans het wetsontwerp diverse bepalingen. Ik wijs erop dat het vierde punt van onze agenda ook nog de bespreking van het wetsontwerp ter bevordering van de werkgelegenheid is. Naar aanleiding daarvan zal ik straks wat algemenere beschouwingen formuleren.

Wat mij tot het spreekgestoelte brengt, is de vaststelling dat wij in onderhavig ontwerp aan het knoeien zijn. U kunt van mening verschillen over een en ander. U kunt op onmogelijke momenten vergaderen of bijeenkomen, proberen zo snel mogelijk wetgevend werk te doen op initiatief van de regering of op initiatief van de parlementsleden, wat dan voor de nodige chaos in de agenda's zorgt. Dan moeten ministers onverwijld terugvliegen uit het andere deel van de wereld. Veel erger is evenwel dat wij hier wetten zullen

goedkeuren, mijnheer de premier, waarvan wij nu weten dat zij fouten in zich dragen, waarvan onze burgers slachtoffer worden.

Ik wil mij even richten tot de voorzitter. Mijnheer de voorzitter, klopt het dat er al een reparatiewetje inzake de programmawet op komst is vanuit de Senaat? We zullen zien.

De **voorzitter**: Er is een ontwerp, maar wij zijn juist overeengekomen om dat tijdens de eerste parlementaire werkweek van januari te bekijken.

01.46 Hans Bonte (sp.a): Voilà, daar zijn ze al. De wet is nog niet gepubliceerd, mijnheer de premier, en de reparatiewetjes zijn al op komst. Wanneer wij in commissie debatteren over wetsontwerpen en wij opmerkingen en bedenkingen maken, ook van technische aard, om te behoeden dat er fouten komen, om te behoeden dat mensen daar het slachtoffer van zijn, is het echt ergerlijk dat de meerderheid in haar grote drang zegt dat ze niet nodig zijn. Keer na keer stellen we vast dat we dan gelijk halen, maanden of jaren later, om dan toch weer de punten op de i te zetten en ook de rechten en de plichten van eenieder duidelijk te maken, tot daar mijn algemene inleiding.

Ik wil dat illustreren, collega's, met wat voor ons ligt. Wij hebben in commissie en in plenaire vergadering uren gedebatteerd over artikel 87, inzonderheid over de vraag wat er moet gebeuren met de opbrengsten van de administratieve en penale boetes in het sociaal recht en in het arbeidsrecht? De amendementen die we ter zake hadden ingediend, werden van tafel geveegd. Twee dagen nadat wij in de plenaire vergadering zeiden dat er een technisch probleem was en dat de tekst aangepast moest worden, wat ten stelligste werd tegengesproken, kwam de minister van Werk in de commissie met een wetsontwerp met het oog op de wettelijke verankering van de toewijzing van de opbrengsten ten gevolge van administratieve en strafrechtelijke inbreuken op het sociaal recht en het arbeidsrecht.

Dat is precies wat nu in het ontwerp staat. Dat is wat de regering betracht. Dat is wat de meerderheid tracht te doen. Wij moeten echter vaststellen, collega's, dat men ook hier in een onmogelijk kluwen zit. Immers, op dit moment is het wetsontwerp inzake het Sociaal Strafwetboek nog altijd in de Senaat in bespreking. Het moet daarna ook nog gepubliceerd worden. Als gevolg van de discussies hier bevat het de bepaling dat de opbrengsten toegewezen worden aan de Schatkist. Daarover ging beruchte amendement dat werd ingediend in de commissie voor de Justitie, heb ik begrepen. Die opbrengsten keren dus niet terug naar de sociale zekerheid.

Op dit moment, mijnheer de voorzitter, buigen wij ons over een wettekst die net het omgekeerde zegt. Zelfs de beste jurist in het land weet op dit moment dus niet welke wettekst van kracht zal worden. Zullen die opbrengsten worden toegewezen aan de sociale zekerheid? Zullen die opbrengsten toegewezen worden aan de Schatkist? In elk geval, beide bepalingen zijn fundamenteel in tegenstrijd met elkaar.

01.47 Maggie De Block (Open Vld): Mijnheer Bonte, u weet toch goed dat de wet waarin staat dat 90 % van de opbrengst van de administratieve boetes – niet van de penale boetes – naar de RSZ gaat, en dat 10 % naar de Schatkist gaat, geldt vanaf het van kracht worden van de wet houdende diverse bepalingen.

De andere wet, die nog door de Senaat moet worden goedgekeurd – u zetelt hier al lang genoeg, mijnheer Bonte, om dat ook te weten – wordt van kracht uiterlijk 1 jaar na de publicatie. Het is evident dat in afwachting van die andere wet onderhavige tekst van toepassing wordt.

Mijnheer Bonte, eerlijk gezegd, ik zou mij schamen in uw plaats. U zetelt hier al lang. U weet goed genoeg hoe die constructie ineengestoken is. Kom dan tot uw punt: zeg dan gewoon dat het u niet aanstaat! Maar het is goed geregeld!

01.48 Catherine Fonck (cdH): Monsieur le président, je surenchérirai évidemment sur les propos tenus par Mme De Block! Monsieur Bonte, les deux dispositifs légaux ne sont absolument pas contradictoires. Tout d'abord, une décision devait être prise pour 2010 et je ne peux croire que vous ne souhaitez pas ce retour vers l'ONSS. Effectivement, 90 % des amendes administratives repartiront vers l'ONSS et 10 % vers le Trésor.

Par ailleurs, le Sénat doit finaliser le travail sur le Code pénal social, lequel ne s'appliquait pas sur 2010. Il était donc tout à fait responsable de prendre une décision pour 2010. Cette décision est clairement définie dans la loi portant des dispositions diverses dans le volet Emploi: 90 % vers l'ONSS, 10 % vers le Trésor

pour ce qui concerne les amendes administratives. Pour nous, cette mesure s'avère très importante, surtout au niveau de l'ONSS.

01.49 Camille Dieu (PS): Monsieur le président, la ministre nous a dit que cette mesure relative à la ventilation des 90 %/10 % des amendes administratives serait pérennisée. Ce qui m'importe, à partir de l'année qui vient, c'est de connaître la manière dont la répartition sera réglée en ce qui concerne les amendes pénales. Or, ce travail doit encore être effectué.

01.50 Hans Bonte (sp.a): Mijnheer de voorzitter, ik dank ook de leden voor hun interventies.

Mevrouw De Block, wij kennen elkaar al lang. U weet dus dat ik niet zo vlug schaamtegevoelens heb. Mevrouw De Block en mevrouw Fonck, ik wil er niettemin op wijzen dat er wel degelijk een tegenstrijdigheid is tussen de bepaling die vorige week of twee weken geleden hier is goedgekeurd en die stipuleert ...

Mevrouw Fonck, u schudt "neen" met het hoofd. Zullen wij een weddenschap aangaan dat de Senaat een aanpassing zal doen op de wet die wij in de Kamer hebben goedgekeurd? Zullen wij de weddenschap aangaan? Ik voorspel dat er een aanpassing moet komen op de wet die jullie hier mordicus goedgekeurd moesten krijgen. U zal mij moeten gelijk geven, want men is er vandaag mee bezig.

Mevrouw Fonck, mevrouw De Block, een tweede, fundamentele zaak is het volgende. U hebt het over schaamte. U moet mij dan eens uitleggen hoe u het gerijmd krijgt dat u hier vorige week of twee weken geleden tijdens een twee uur durend debat in de plenaire vergadering hebt verklaard dat een en ander absoluut niet nodig was, omdat de bestemming van de opbrengsten van de administratieve boetes wettelijk was vastgelegd. Het was dus niet nodig en u had alle vertrouwen in de regering. Het was niet nodig. Vandaag zullen jullie echter een wetsontwerp goedkeuren waarin jullie met grote vurigheid ervoor pleiten dat wettelijk moet worden vastgelegd dat 90 % van de administratieve boetes en 50 % van de penale boetes naar de RSZ gaan.

Mevrouw De Block, u maakt een bocht op twee weken tijd: het kan tellen. Mevrouw de minister maakte haar bocht nog rapper: zij had slechts twee dagen nodig.

01.51 Minister Joëlle Milquet: Mijnheer de voorzitter, mijnheer Bonte, ik verwijs naar wat ik in de commissie heb verklaard.

Er is geen tegenstrijd tussen diverse bepalingen, zijnde een bepaling in het Sociaal Strafwetboek en een andere bepaling in het voorliggende wetsontwerp. De bepaling over de administratieve geldboetes was in het Sociaal Strafwetboek na een discussie en de indiening van een amendement in de commissie geschrapt. De enige bepaling die geldt, is dus de bepaling in artikel 87 van het voorliggende wetsontwerp.

Er blijft, zoals u weet, een klein probleem. Na de schrapping van de desbetreffende bepaling in het Sociaal Strafwetboek blijft er een kleine bepaling. De voorlopige maatregelen stipuleren namelijk dat de huidige wet van 1971 zou worden geschrapt. Natuurlijk is voornoemde bepaling niet juist. Dus zal er na de evocatie in de Senaat van het genoemde wetsontwerp betreffende de invoering van een Sociaal Strafwetboek een amendement worden ingediend om de bepaling waarvan sprake te schrappen.

Hier hebben wij dus een duidelijke bepaling met een heel duidelijke verdeelsleutel – 90 % en 10 % –, die na een klein amendement in de Senaat structureel zal worden.

01.52 Hans Bonte (sp.a): Ik ben de minister dankbaar voor haar toelichting. Ik hoop dat de dames Fonck en De Block hebben geluisterd. Er is wel een probleempje en het luistert naar de naam: artikel 13 ter. Het zal effectief in de Senaat worden geschrapt. Daarna kunnen we het debat in deze Kamer nogmaals voeren.

Met andere woorden, er is wel een tegenstrijdigheid. Dat weet u zeer goed. Het is een goede zaak dat de Senaat dit zal corrigeren. Als deze vergadering zich nog au sérieux neemt, dan luistert men best naar argumenten en vermijdt men maar beter deze cinema.

Mevrouw De Block, u heeft gelijk op een punt. De dossiers zijn door elkaar gegooid. We hebben het voldoende in de commissie Sociale Zaken meegemaakt dat we tegelijkertijd over drie ontwerpen en een begroting moesten discussiëren. Het is de regering die alles door elkaar gooit. Het is de regering die fouten maakt. Het zou u sieren mocht u die ook toegeven. We zullen u eraan herinneren als het ontwerp uit de

Senaat terugkomt.

01.53 Catherine Fonck (cdH): Monsieur Bonte, je constate que vous nous visez avec amusement!

D'abord, il n'y a pas de contradiction. Ensuite, je redis qu'il n'y a pas de problème, dans la loi portant des dispositions diverses, concernant l'article en question car, justement, il règle la situation 90/10 pour 2010. De plus, je n'ai jamais nié – et que je sache, Mme De Block non plus – que ce projet sur le Code pénal social, y compris son article 13ter, est aujourd'hui au Sénat; il ne nous incombe donc pas, ici aujourd'hui, de débattre à sa place. Enfin, il est évident que cet article 13ter est fondamental.

01.54 Hans Bonte (sp.a): Mevrouw Fonck, uw verantwoordelijkheid begint niet 's morgens om 's avonds te eindigen. Dat is niet de verantwoordelijkheid van een wetgever. Het is maximaal twee weken geleden dat u hier met volle overtuiging iets anders goedgekeurd hebt. Dat moet nu inderdaad gerepareerd worden in de Senaat. Prijs u echter gelukkig, het komt terug en u zult uw eigen fout kunnen rechtzetten.

Collega's, ik wil alleen aangeven dat de manier van werken tot ongelukken leidt. Bij het hoofdstuk Pensioenen heb ik dat bijvoorbeeld moeten opmerken in verband met de artikelen 27 en 28. Mijnheer de voorzitter, ik had dat graag in aanwezigheid van de minister van Binnenlandse Zaken besproken. Collega's, dit is immers niet onbelangrijk. Het is niet onbelangrijk voor het Parlement op zich omdat het opnieuw een illustratie vormt van stop and go. Het is echter in elk geval belangrijk voor de politiezones. Waarover gaat het? Het gaat erom dat werkgevers die voor hun weddeberekening een beroep doen op de CDVU, de weddedienst van de overheid, daar verjaringstermijnen kennen voor het niet-betalen van socialezekerheidsbijdragen. Per 1 januari 2009, dus begin dit jaar, zijn die teruggebracht van vijf tot drie jaar. De wetgever heeft toen geoordeeld dat een verjaringstermijn van vijf jaar te lang was en dat we naar drie jaar moesten gaan. Wat zien we in dit wetsontwerp? De verjaringstermijnen zijn te kort, ze moeten niet terug naar vijf jaar, we gaan nu naar zeven jaar. Met andere woorden, ook daar creëert het wetsontwerp massale rechtsonzekerheid voor de besturen die er afhankelijk van zijn.

In concreto gaat het hier over bijdragen die niet gestort zijn voor de rekenplichtige, voor de secretaris van de politiekezone. Dan komen we in een zeer eigenaardige discussie terecht. De Raad van State zegt dat dit niet kan. Men kan niet bij het begin van het jaar zeggen dat de verjaringstermijn van vijf tot drie jaar wordt verkort om op 22 december te zeggen dat dit van drie tot zeven jaar wordt verlengd. Dat creëert rechtsonzekerheid. Wat met de verjaarde bedragen? De meerderheid hier zegt echter dat we dit moeten doen en dat de Raad van State ongelijk heeft, anders verliezen die mensen hun pensioen.

Wel collega's, als dit waar mocht zijn, dan moeten we hier groot alarm invoeren en heel onze pensioenwetgeving onder de loep nemen. Als het inderdaad zo is dat als de werkgever geen bijdrage betaalt de werknemer die gewerkt heeft zijn pensioenrechten verliest, dan gaan we hier zeer grote ongelukken krijgen. Men heeft achteraf ook toegegeven dat dit argument geen hout snijdt. Als de werknemer zijn prestaties levert en zijn bijdrage betaalt, dan behoudt hij zijn pensioenrechten en dat is maar goed ook. Het is trouwens een fundament in onze pensioenwetgeving dat hij op die manier niet afhankelijk is van het al dan niet slordig zijn van de werkgever.

De concrete vraag waar ik mee zit, is de volgende. Mijnheer Doornik, ook u hebt iets te maken met politiezones en politiecolleges. Deze wet wil nu bijdragen innen van de bijzonder rekenplichtigen, van de secretarissen, met terugwerkende kracht van zeven jaar. Mijn vraag is dan ook zeer eenvoudig. We zijn overal begrotingen aan het opstellen: in de lokale besturen, in de provinciale besturen, in de politiezones en in de politiecolleges. Er is in dit land bij mijn weten geen enkele politiekezone die met die wet rekening houdt. De vraag waar ik mee zit en die ik nog graag beantwoord zou zien door de minister van Binnenlandse Zaken, misschien straks, luidt: zijn er richtlijnen uitgevaardigd voor de politiezones om hen erop attent te maken om die achterstallige bijdragen van zeven jaar geleden te betalen?

Van vijf naar drie, en van drie naar zeven, dat allemaal op één kalenderjaar. Qua goed bestuur en rechtszekerheid kan dat tellen.

Collega's, ik wil nog een derde punt onder uw aandacht brengen: de artikelen 47 en 48, geen onbelangrijke artikelen in het kader van de handhaving. Eigenlijk zou ik daarover de mening van de heer Devlies willen kennen. Het gaat erover dat sinds jaar en dag door de sociale partners, werkgevers en vakbonden, unaniem en bij herhaling gevraagd wordt om werk te maken van de oprichting van een commissie ter regeling van de arbeidsrelatie. Het gaat over het instrument dat er moet komen om schijnzelfstandigheid tegen te gaan. Die

commissie bestaat nog niet, maar moest al twee jaar geleden opgericht zijn. Die commissie is er niet omdat de wetgever vergeten is in een voldoende lange periode te voorzien waarin de minister kan optreden.

De minister moest die commissie opgericht hebben tegen eind 2007, daarna tegen eind 2008. Op een bepaald moment heb ik daarover in het Parlement staatssecretaris Devlies ondervraagd. Ik vroeg hem hoe het komt dat die schijnzelfstandigen niet aangepakt worden. Hij zei dat hij niet liever zou willen, maar dat hij de bevoegdheid niet meer heeft omdat de bevoegdheidsdelegatieperiode voorbij is.

Wat doet deze regering? In de artikelen 47 en 48 gaat zij in op de suggestie van de heer Devlies en ze verlengt de bevoegdheidsperiode tot 1 januari 2010. Nog negen keer slapen en de bevoegdheidsperiode is weer weg. Wat we met zekerheid weten, is dat die commissie niet samengesteld is. Het koninklijk besluit is niet klaar, evenmin als het ministerieel besluit. Met andere woorden, zoals ik aangekondigd heb in de commissie, na 2 januari, van zodra het Parlement weer bijeenkomt, zal ik opnieuw bij staatssecretaris Devlies moeten gaan klagen. Samen met mij, schouder aan schouder, zal hij klagen, zeggende dat het jammer is dat we rond schijnzelfstandigheid niets kunnen doen. Maar eigenlijk komt het doordat de blauwen niet "bougeren" in deze regering, wat de staatssecretaris zo ook letterlijk zegt. Mevrouw De Block, dat zal wellicht boven uw hoofd zijn, maar in elk geval is het vanuit die hoek dat de muur opgetrokken wordt om rond sociale fraude, zeer ruime sociale fraude trouwens...

01.55 **Maggie De Block** (Open Vld): (...)

01.56 **Hans Bonte** (sp.a): Mevrouw De Block, ik zal het blijven herhalen tot er iets beweegt. En weet u waarom? Omdat ik mij bekommer om de kmo's en de familiebedrijven die aan de lopende band kapotgaan. Bekijk de cijfers van de faillissementen. Bekijk de cijfers van de kleine en familiale ondernemingen die aan die vervalste concurrentie kapotgaan. Daar lig ik wakker van. Daar probeer ik jaar na jaar iets aan te doen en jaar na jaar hoor ik de rest van de regering zeggen dat het de blauwen zijn die niet bewegen. Dat is de realiteit.

Collega's, het is in elk geval opnieuw een mooie illustratie van wat een kwakkelwetgeving wij hier maken. We gaan een bevoegdheidsdelegatie geven tot 1 januari 2010, voor negen dagen dus. Ik denk evenwel dat iedereen ervan overtuigd is dat er in die negen dagen op regeringsvlak weinig tot niets zal bewegen.

Een vierde punt behandelt de vragen ter verduidelijking. Een vraag wil ik herhalen. Vrijdagochtend 18 december 2009 hebben wij ze aan staatssecretaris Courard gesteld. Ik heb begrepen, mijnheer Delizée, dat u vandaag de porte-parole van de heer Courard bent.

Wij hadden die vrijdagochtend een discussie in het kader van de tewerkstellingsmaatregelen, maar ook in het kader van de vrijwillige gemeenschapdienst. Volgens de regering heeft het zijn belang als opstap voor jonge werkzoekenden, en scherpt het ervaring, arbeidsethos en discipline aan. Daar valt iets voor te zeggen. Misschien is het inderdaad beter om jonge mensen een opleiding in een militair kader te geven, dan ze te laten verkommeren in de werkloosheid. Vanuit die filosofie kunnen we dat enkel maar bijtreden.

Intrigerend was wel de discussie over de reden waarom bestaansminimumtrekkers niet welkom zijn. Hoe komt dat? Worden zij niet goed genoeg geacht om samen met andere werklozen in die vrijwillige gemeenschapdienst te stappen?

Mijn vraag is heel technisch. Op een bepaald moment was hier een non-debat gaande: het was wettelijk moeilijk, het was technisch moeilijk, de diensten waren tegen, de kabinetten worstelden er mee. Het komt toch de wetgever toe om kansen voor bestaansminimumtrekkers te creëren. Het aantal van die jongeren in het leefloonstelsel stijgt dubbel zo snel als in andere leeftijdscategorieën. Dat de maatregel maatschappelijk nodig en nuttig is, staat buiten kijf, maar het werd technisch moeilijk geacht en wetgevend was het niet evident om dat te regelen.

Collega's, ik heb het nog eens opgezocht en nagevraagd. Het volstaat dat staatssecretaris Courard of de regering aan een bestaand KB dat toeslagen regelt boven op het leefloon — u kent wellicht de materie nog; bijvoorbeeld de toeslag dat kinderbijslag of alimentatievergoeding niet in rekening wordt gebracht inzake het leefloon — een zinnetje toevoegt, namelijk dat de toeslag van Landsverdediging niet in aanmerking komt voor de herberekening van het leefloon.

Ik wil het zelf schrijven, maar ik heb er de bevoegdheid niet voor. Door dit kleine zinnetje aan het KB toe te

voegen, mijnheer de staatssecretaris, creëert u ook de mogelijkheid om de vrijwillige legerdienst voor leefloontrekkers open te stellen. Als een groep daarvan deugd zou hebben, is het wel die groep. Maatschappelijk gezien is het wel het meest zinvol mocht die groep in aanmerking komen.

De vraag blijft of de regering of de staatssecretaris bereid is om dat KB zo snel mogelijk aan te passen? Ik heb begrepen dat ondertussen achthonderdtachtig mensen aan de deur van Landsverdediging staan te kloppen om eraan te beginnen. Ik hoop dat daar momenteel niet te veel leefloners bij zijn, want zij zouden nodeloos kou kunnen lijden.

Een ander element, mevrouw de minister, is het amendement waardoor wij pas vandaag het ontwerp kunnen bespreken. Dat amendement moet de schaamte helpen indijken van de sociale partners en van de regering, wegens geen doorbraak te krijgen in het statuut van arbeiders en bedienden. Dat is de reden waarom wij hierover vandaag debatteren. Dat amendement moest er nog absoluut bij.

Mevrouw de minister, ik wou een rechtzetting doen. Ik heb dit weekend in de pers gelezen dat de regeling erin zou bestaan dat alle arbeiders tijdens de eerste zes maanden van het nieuwe jaar recht krijgen op 1 666 euro als ze zouden worden ontslagen. Dat staat in bijna alle kranten de voorbije week.

Mevrouw de minister, de waarheid is het dat het gaat over een deel van de arbeiders. Het gaat niet over alle arbeiders. Een deel van de arbeiders zal, bij ontslag, 1 666 euro krijgen. Ik vind dat het in volle crisisperiode niet betamelijk is om boodschappen te verspreiden die niet correct zijn op dat punt.

Alle arbeiders die bij intercommunales, lokale besturen, overheden en voor een groot deel in de non-profitsector werken, krijgen geen 1 666 euro als ze worden ontslagen.

Laat daar alstublieft correcte informatie verspreiden, mevrouw de minister. Laat mensen niet op die manier op het verkeerde been staan.

Waarom leg ik hier nog eens de nadruk op, collega's? Om aan te geven dat dit misschien thuishoort in een anticrisisbeleid, maar langs geen kanten betrekking heeft op het dossier van het eenheidsstatuut noch op het dossier van de discriminatie waarvan arbeiders in dit land het slachtoffer zijn ingevolge de wetgeving. Dit heeft daar niks mee te maken. Meer nog, mevrouw de minister, hier wordt discriminatie gemaakt tussen arbeiders.

01.57 Minister **Guy Vanhengel**: (...)

01.58 **Hans Bonte** (sp.a): De ene arbeider zal bij ontslag 1 666 euro krijgen, de andere arbeider zal dit niet krijgen. Als dat geen discriminatie is! Is dat niet waar, mijnheer Vanhengel?

01.59 Minister **Joëlle Milquet**: Mijnheer Bonte, laten wij eerlijk zijn. Dit is voor u toch geen verrassing! Het sociaal overleg gebeurde met de sociale partners en de groep van tien. De groep van tien is bevoegd voor het sociaal overleg met de privé-ondernemingen en nu de non-profitsector, enzovoort, maar helemaal niet voor het openbaar ambt. Wij spreken hier over maatregelen die aan de crisis zijn gelinkt. Het is normaal dat het openbaar ambt een ander systeem kent. Als de sociale partners resultaat zouden hebben bereikt, zou dat een resultaat zijn voor de arbeiders van de privé-ondernemingen of de non-profitsector, maar niet voor de arbeiders uit het openbaar ambt. Dat is helemaal geen verrassing en het is geen discriminatie. Bij veel maatregelen gebeurt hetzelfde.

01.60 **Hans Bonte** (sp.a): Mevrouw de minister, u verwijst nu naar deze regeling alsof die het resultaat is van een akkoord tussen de sociale partners. Dat is niet zo. Dit is een antwoord vanuit de regering nadat zij heeft vastgesteld dat de sociale partners geblokkeerd zijn. Dat is wat er gebeurt. Ik geef u gelijk dat u op die manier optreedt, dat weet u.

Als de regering dit doet, waarom doet zij dat dan niet voor alle arbeiders? U verwijst nu naar de sociale partners in het openbaar ambt en u zegt dat zij dat maar moeten doen. Ik zeg u dat een arbeider in dit land het moeilijk heeft en als hij wordt ontslagen, ongeacht wie zijn werkgever was, dan heeft hij het bijzonder moeilijk. Als de regering zelf optreedt nadat ze vaststelt dat het sociaal overleg mislukt, zou ze beter optreden voor alle arbeiders die gebonden zijn door een contract waarvan u en ik van mening zijn dat het veel te weinig bescherming biedt aan mensen die soms jaren aan een stuk aan het werk zijn. Dit is, dacht ik, de kritiek die wij samen hebben op het arbeiderscontract, op het arbeidersstatuut, namelijk dat het in,

vergeleken met de rest van de wereld, veel te weinig bescherming biedt tegen ontslag.

Als dat onze kritiek is, mevrouw de minister, zie ik niet waarom de regering, als ze dan toch optreedt, dat enkel en alleen doet voor mensen in de private sector en voor al de rest niet. Dat gaat over honderdduizenden jobs, mevrouw de minister.

U hebt gelijk dat de ravage ten gevolge van de economie veel groter is in de private sector. Met andere woorden, het zou de regering niet massaal veel extra geld kosten om alle arbeiders van dit land op een zelfde manier te behandelen. Dat punt wou ik maken. Daarom zou ik erop willen aandringen, mevrouw de minister, dat u of uw diensten voortaan het onderscheid zouden maken als erover gecommuniceerd wordt. Het heeft hier niets te maken met een eenheidsstatuut of poging tot een eenheidsstatuut. Het kan passen in een anticrisisbeleid. Daarin kan ik u volgen, maar zorg ervoor dat de arbeider die de vuilnisbakken gaat ophalen voor de intercommunale voor huisvuilophaling, even veel rechten heeft dan iemand die elders aan het werk is.

Ik zie de heer Vanhengel weer met het hoofd schudden.

01.61 Minister **Guy Vanhengel**: Hij krijgt al meer dan een ander, omdat hij onder cao's en IPA's valt.

01.62 **Hans Bonte** (sp.a): Mijnheer Vanhengel, denkt u dat een arbeider in de sector van de konijnenvellen geen cao boven hem heeft? Denkt u dat een arbeider die betrokken is in het aanvullend paritair comité voor de arbeiders geen cao heeft? Of in de bouw? Daar zijn ook cao's en de bescherming zal er zeer vaak beter zijn dan bij de intercommunales.

01.63 Minister **Joëlle Milquet**: Ja, maar zij lopen op dit ogenblik geen belangrijk risico.

01.64 **Hans Bonte** (sp.a): Mevrouw de minister, het gaat hier over respect voor arbeiders, over de gelijke behandeling van arbeiders. Als ze minder risico lopen op ontslag, zal het de overheid ook veel minder kosten. Als twee arbeiders in dezelfde straat wonen en de ene moet vertrekken uit de intercommunale, het lokaal bestuur, de klusjesdienst van het OCMW of uit artikel 60, dan krijgt hij geen toeslag, terwijl de andere arbeider, die vertrekt uit een bedrijf dat in een crisissituatie zit, een toeslag krijgt uitbetaald door de overheid. Die twee mensen zitten in juist dezelfde situatie; het zijn twee arbeiders die hun brood verdienen door hun handen vuil te maken. Als ze ontslagen worden, krijgt de ene echter een premie van de regering en de andere niet.

Het is een keuze van de regering, mevrouw de minister. U hebt ervoor gekozen. Ik vraag gewoon om ook hierbuiten de waarheid te vertellen en zeg niet dat elke arbeider, als hij ontslagen wordt tijdens de eerste zes maanden van volgend jaar, een zelfde ontslagvergoeding zal krijgen.

Collega's, ik wil stilstaan bij een amendement dat ik samen met mevrouw Kitir heb ingediend. Op een bepaald moment hoopte ik dat het ook een meerderheid zou vinden. Het heeft betrekking op een probleem dat wij niet ervaren, maar dat de vele werklozen wel ervaren tijdens deze crisis, namelijk dat er zeer veel gesolliciteerd wordt door werkzoekenden, maar dat er slechts in drie op de tien gevallen een antwoord komt van de werkgever.

Ik vind dit blijk geven van een gebrek aan respect voor mensen. Als men zijn kandidatuur stelt voor een vacature die officieel gepubliceerd is, moeten wij toch verwachten, collega's, dat de mensen een antwoord krijgen, ook al is het een negatief antwoord, maar dan kunnen wij toch verwachten dat men een antwoord krijgt.

Uit een recent onderzoek is gebleken, ook daar speelt de crisis een rol, dat men minder en minder antwoordt op sollicitaties van werkzoekenden. Dat kost niets aan de overheid. Dat kost niets aan de regering. Dat kost het bedrijfsleven een e-mail, misschien een postzegel. Collega's, het zou, zeker in deze bittere tijden, een goede zaak zijn mochten wij met dit Parlement een wettelijke bepaling maken dat mensen die werk zoeken, mensen die solliciteren voor officieel gepubliceerde vacatures – het gaat dus niet over de spontane sollicitaties – daarop een antwoord krijgen.

01.65 **Camille Dieu** (PS): Monsieur le président, en commission des Affaires sociales, nous avons effectivement évoqué ce point. Nous étions tous d'accord pour dire qu'il conviendrait que les demandeurs d'emploi qui postulent, qui répondent à des annonces, reçoivent une confirmation de leurs démarches. En

outré, l'attitude de l'ONEM a été dénoncée; en effet, l'accompagnement des chômeurs ne doit pas être du harcèlement.

Dans ces conditions, nous avons estimé qu'il valait mieux procéder, à la rentrée, à une analyse approfondie de ce problème. La ministre nous a fait savoir qu'elle était d'accord pour que l'on procède à des auditions, que l'on rencontre des responsables locaux ou, en tout cas, nationaux de l'ONEM afin de voir comment améliorer la situation en termes d'accompagnement général des chômeurs.

01.66 Maggie De Block (Open Vld): De heer Bonte kwam met dat amendement in de commissie aanzetten en wij hebben zelfs nog een tijdje de vergadering geschorst om het te onderzoeken. Het blijkt dus wel dat het ook een van de vele elementen is die ter bespreking op de tafel van de sociale partners liggen. In de commissie was iedereen het er inderdaad over eens dat sollicitaties met het nodige respect door de werkgevers moeten behandeld worden. Maar om zo ver te gaan, om in een wet diverse bepalingen een zo verregaand amendement in te lassen, vonden wij niet kunnen, zeker omdat daar ook sancties voor de werkgevers tegenover stonden. Ik heb het in de commissie een zinnig initiatief genoemd, maar wel te prematuur uitgewerkt. Daarom hebben wij het ook in gezamenlijk overleg besproken.

Uw werk is niet verloren, mijnheer Bonte. Wij zijn bereid om daarover in de toekomst als apart ontwerp of apart onderwerp in overleg te gaan. U zegt dat de maatregel niets kost aan de werkgever, maar de heer Mayeur, als OCMW-voorzitter van Brussel, zou wel een aantal fulltime equivalenten moeten inzetten om die werkwilligen antwoorden te sturen. Ik bedoel dat er vele aspecten zijn. Is het voldoende per mail? Moet het per brief? In welke vorm? Is elke aanvraag, zelfs op de hoek van de keukentafel geschreven, ook een applicatie voor werk enzovoort? Is het ook geldig als men solliciteert voor een job die echt niet binnen de marges van de diploma's en de vakbekwaamheid van de sollicitant ligt? Dat moet toch allemaal aan bod komen. Wij hebben uw voorstel niet afgeketst. Wij hebben daartoe de vergadering geschorst. Wij hebben dat besproken. Wij hebben daarover langs onze kanalen informatie over ingewonnen. Wij zijn daar helemaal niet licht over gegaan. Het dossier wordt vervolgd, omdat wij vonden dat de maatregel niet zomaar in een wet diverse bepalingen kon worden opgenomen.

01.67 Hans Bonte (sp.a): Mevrouw De Block, in de programmawet en in de wet diverse bepalingen, is het niet anders dan dat er maatregelen tussen worden geschoven. Ik wil daar nog veel illustraties van geven. Men mag gerust spreken van vuilnisbakwetten. Wij hebben er hier drie op een rij behandeld in de commissie voor de Sociale Zaken, waarin de regering ingrijpende maatregelen neemt. Het argument dat mijn voorstel te ingrijpend is, begrijp ik niet. In alle eerlijkheid, wij hebben de voorbije weken en zelfs maanden, hier massale ingrepen zien doen. Ik herinner aan het amendement dat door collega Fonck maar eigenlijk door de regering te elfder ure werd ingediend, wat ervoor gezorgd heeft dat we de agenda van de plenaire vergadering overhoop moesten gooien. Dit is pas ingrijpend: gedurende zes maanden geldt de maatregel dat een arbeider uit de privésector die ontslagen wordt, 1 666 euro krijgt!

Dat zijn ingrijpende maatregelen, ook voor een begroting die wij straks zullen bespreken en waarvoor de regering geen tijd meer vindt om ze aan te passen.

In elk geval, het voorgaande zijn ingrijpende zaken die wél te elfder ure kunnen. Mijn voorstel kan echter niet.

Mevrouw De Block, mijn voorstel is niet nieuw. Het komt niet uit de lucht gevallen. Het voorstel hebben wij al een paar jaar geleden ingediend. De sociale partners hebben het voorstel ook al bekeken.

De enige vraag die ik heb, is de volgende. Wij hebben miljarden euro over voor steun en werkgelegenheid. Wij hebben miljarden euro over om een bankencrisis het hoofd te bieden. Wij nemen allerlei wetgevende initiatieven die met de beste bedoelingen toch met haken en ogen aan elkaar hangen. Waarom kan er dan geen geld worden uitgetrokken voor een voor de honderdduizenden werkzoekenden heel uitgebalanceerd voorstel?

Mevrouw De Block, u hebt het over werken per e-mail, enzovoort. Dat alles staat echter in het voorstel. U kunt er voor of tegen zijn. Wij willen het voorstel nog aanpassen. Ik wil zelfs nog meegeven aan de leden die niet in de commissie voor de Sociale Zaken waren dat wij zelfs bereid waren om de sanctionering aan de bevoegdheid van de Koning over te laten.

Mevrouw De Block en andere leden, het voorstel beoogt gewoon het respect terug te brengen voor mensen

die het moeilijk hebben, die in de werkloosheid zitten, die hun best doen en, al dan niet opgejaagd door OCMW's, RVA, VDAB en andere instellingen, voor openstaande, officieel gepubliceerde vacatures solliciteren. Zij moeten een antwoord krijgen. Mevrouw De Block, wees ervan verzekerd, het zal het OCMW van Brussel zelfs niet één fulltime equivalent kosten om de bedoelde procedure rond te krijgen.

Ik wil ter afronding van debat nog even terugkomen de reactie die ook mevrouw Dieu heeft, namelijk de band tussen de antwoordplicht op sollicitaties en de RVA-sanctioneringmachines, zoals sommigen ze noemen.

Collega's, als er een zaak is die wij weten, is het wel dit. Het is niet de eerste crisis die wij meemaken. Het is niet de eerste periode waarin er een heel hoge, structurele werkloosheid is, ook bij jongeren. Als er een zaak is die wij allen weten, is het wel dat de slechtste dienst die aan mensen kan worden bewezen, is dat zij worden ontmoedigd om te solliciteren en zich kandidaat te stellen. Het slechtste wat kan worden gedaan, is zich aan de kant te plaatsen en niet meer om te kijken naar de mogelijkheden die er misschien hier en daar nog zijn.

Eén gegeven is duidelijk. Wanneer een betrokkene geen respons krijgt, werkt zulks demotiverend en ontmoedigend. Het werkt in elk geval en zeker bij jongeren, structurele werkloosheid in de hand.

Mijn fractie blijft aandringen, vandaar ook het amendement dat we opnieuw hebben ingediend. Wij blijven bereid om de sanctionering over te laten aan de Koning. Het zou in elk geval een zeer goede zaak zijn om in volle crisis — niet wachtend tot volgend jaar of binnen twee jaar, als het ergste hopelijk voorbij is — een aanmoedigend signaal aan werkzoekenden te geven. Dat signaal bestaat erin dat ze moeten blijven proberen en zoeken, dat ze zich niet mogen laten ontmoedigen en dat ze eventueel een beroepsopleiding moeten volgen omdat het tij ooit wel zal keren. Ze moeten er dus voor zorgen dat ze zelf niet helemaal gedemotiveerd aan de kant blijven zitten.

Collega's, dat waren enkele zaken die we naar aanleiding van dit ontwerp wilden meegeven. De rode draad in dit verhaal is dat hier alweer zeer veel fouten moeten gerepareerd worden. Met grote zekerheid kunnen wij zeggen dat wij tijdens de zeer korte periode die voor ons ligt ook deze wetsontwerpen weer zullen moeten repareren. Ik heb op de punten gewezen maar u blijft hardnekkig vasthouden aan een reeks fouten. Wij moeten met spijt vaststellen dat men voor werkzoekenden de minimale stap die het budget niet belast, niet wil zetten. Over de rest van het werkgelegenheidsbeleid zal ik in elk geval nog uitvoerig kunnen tussenkomen wanneer wij het hebben over het ontwerp inzake het stimuleren van de werkgelegenheid.

Mijnheer de voorzitter, ik had ook twee precieze vragen gesteld. Ik merk dat mevrouw Turtelboom daarvoor teruggekomen is.

De **voorzitter**: Ook de heer Gilkinet staat nog op de sprekerslijst en het is bijna 13.00 uur. Ik stel voor dat mevrouw Turtelboom, die speciaal is teruggekomen, antwoordt op uw specifieke vragen. Daarna kunnen we een uurtje onderbreken waarna we verder gaan met de heer Gilkinet en uiteraard met de antwoorden van de andere leden van de regering.

01.68 Minister **Annemie Turtelboom**: Mijnheer de voorzitter, de uiteenzetting ging over de verjaringstermijnen en de verlenging van die verjaringstermijnen. Ik sluit mij aan bij wat de bevoegde minister in de bevoegde commissie daarover gezegd heeft. De verlenging van die verjaringstermijnen zorgt er net voor dat wij de pensioenrechten van twee categorieën veilig stellen. Net daarom zijn de verjaringstermijnen verlengd. Dat is ook de reden waarom de bevoegde minister die beslissing genomen heeft en dat artikel in de wet houdende diverse bepalingen heeft opgenomen.

01.69 **Hans Bonte** (sp.a): Mevrouw de minister, misschien moet u eerst het verslag lezen van de bevoegde Kamercommissie. Daarin zult u lezen dat de minister van Sociale Zaken toegeeft dat de secretarissen en de bijzonder rekenplichtigen, over wie het gaat in de politiezones, hoegenaamd hun pensioenrechten niet riskeren. Hoegenaamd niet. Het argument dat u nu herhaalt en dat ook al in de memorie van toelichting stond, is dus weg.

De minister van Sociale Zaken heeft mij en andere leden erin gelijk gegeven dat wij erop wijzen dat het niet klopt wanneer een werkgever, in dit geval de politiezones, zijn bijdrage niet betaalt, dat de werknemer, zijnde de rekenplichtige en de secretaris, daardoor zijn pensioenrechten niet zou krijgen. U zat zelf lang genoeg in de commissie Sociale Zaken om te weten dat het niet klopt, wanneer een werkgever zijn bijdrage niet

betaalt, dat de werknemer daardoor automatisch zijn pensioenrechten zou verliezen. Als de werknemer zijn gepresteerde arbeidsdagen kan bewijzen, conform aan wat hij moet doen, dan heeft hij recht op zijn pensioen. Hier is dat ook het geval.

Mevrouw de minister, ik verwees naar enkele andere elementen.

Begin dit jaar, per 1 januari 2009, is de verjaringstermijn verkort van vijf naar drie. Nu zijn we op het eind van dit jaar en de verjaringstermijn wordt verlengd, van drie naar zeven. De Raad van State zegt dat dit niet kan, maar de regering zet wel door. De gevolgen daarvan zullen we nog wel zien in de praktijk, denk ik.

In elk geval is mijn politieke vraag of u één politiezone kent die rekening houdt, bij de opmaak van zijn begroting dezer dagen, met het feit dat hij beter nog voor jaren terug aan socialezekerheidsbijdragen inschrijft in zijn budget? Met andere woorden, zijn er richtlijnen gegeven of zijn die in de maak? Als die richtlijnen nog moeten toekomen, kunt u ze best laten toekomen nog voor het einde van dit jaar.

Maar zoals bij zoveel bepalingen uit het wetsontwerp, worden er beslissingen genomen, maar is de regering blijkbaar absoluut niet bezig met de uitvoering van die beslissingen. Ik denk dat ik voldoende voorbeelden daarvan heb kunnen geven.

De vergadering wordt gesloten. Volgende vergadering dinsdag 22 december 2009 om 14.15 uur.
La séance est levée. Prochaine séance le mardi 22 décembre 2009 à 14.15 heures.

*De vergadering wordt gesloten om 12.58 uur.
La séance est levée à 12.58 heures.*

Dit verslag heeft geen bijlage.

Ce compte rendu n'a pas d'annexe.